

8. LUKU

SOVITUKSEN KANAVA JUMALAN PYHÄ HENKI

Pyhän hengen toiminta nyt ja tuhatvuotiskautena – Pyhän hengen eri nimityksiä, niin kuin ”rakkauden henki”, ”totuuden henki” jne. – Vastakohtana epäpyhyden henki, ”vääryyden henki”, ”pelon henki”, ”maailman henki” jne. – Sanan ”henki” merkitys – ”Jumala on henki” – ”Pyhä henki ei oltu vielä annettu” – Hengen lahjat – Pyhän hengen uudesti luova voima – Pyhä henki annettu mitalla ja ilman mittaa – ”Maailman henki”, Antikristus – Taistelu sen ja pyhän hengen välillä – Henkisiä taisteluja pyhien sisä- ja ulkopuolella – Liha himoitsee henkeä vastaan – Hengen opettamia – Parakletos, puolustaja (kreikk. lohduttaja) – Hän johtaa teidät koko totuuteen ja täyteen sovintoon – Hengen valvonta on jatkunut senkin jälkeen, kun ihmetöiden tekemisen lahjat ovat lakanneet

”Sillä kaikki, joita Jumalan henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia... te olette saaneet lapseuden hengen, jossa me huudamme: 'Abba! Isä!' Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.” – Room. 8:14-16

”Näitten jälkeen minä olen vuodattava henkeni kaiken lihan päälle.” – Joel 2:28

SUURTA sovitustyötä ei voida oikein tarkastella eikä selvästi ymmärtää, jos tämän yhteydessä olevan pyhän hengen toiminta sivuutetaan. Pyhällä hengellä on paljon tekemistä sovituksen esittämisen kanssa – se ilmaisee uskovaiselle Jumalan anteeksiannon ja johtaa hänet täyteen sydämen sovintoon Jumalan kanssa. Pyhän hengen siittävästä vaikutuksesta, jonka Herramme Jeesus otti kasteessaan vastaan, kun hänen piti alkaa opettaja-toimensa, riippuu se, että hän sai kyvyn selvästi nähdä Isän tahdon, oikean tien, itsensä uhraamisen kaidan tien, ja kykeni oikein arvostelevaan niitä ylenmäärin suuria ja kallista lupauksia, joiden toteutuminen tapahtuisi hänen alennuksensa jälkeen, hänen häpeänsä ja kuolemansa jälkeen Golgatalla. Niin muodoin kykeni kallis Lunastajamme pyhän hengen kautta suorittamaan suuren työnsä, koska se johti hänet tekemään sitä, mikä oli Isälle mieluista ja otollista ja joka tuotti lunnaat koko ihmiskunnan edestä. Samalla lailla vaikuttaa pyhä henki seurakunnassa, kaikissa, jotka luottaen Kristuksen uhrin ansioon ovat tulleet Isän tykö ja antaneet itsensä hänelle eläviksi uhreiksi sopusoinnussa sen kanssa, mitä evankeliumikauden kutsu Jumalan luontoon vaatii. Kaikki nämä ovat tarvinneet pyhän hengen apua ja ovat myös saaneet sen. Ainoastaan siinä määrin kuin joku on osallinen tästä Jumalan pyhästä hengestä, hän voi tulla oikeaan yhteyteen Isän ja Pojan kanssa, niin että kykenee tutkimaan ”mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää, otollista ja täydellistä” sekä tekemään sen. Ainoastaan pyhä henki johtaa meidät jumalallisen todistuksen pelkän kirjaimen tuolle puolelle aina todelliseen ”Jumalan syvyyksien” arvossapitämiseen ja kaikkiin niihin asioihin asti, joita Jumalalla on tarjona niille, jotka häntä rakastavat – asioita, joita silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, ja joita ihmissydän ei ole voinut ymmärtää eikä oikein arvostella. – 1 Kor. 2:9,10

Pyhän hengen työ on myös tuhatvuotiskautena yhtä tärkeä, kun koko ihmiskunta saatetaan silloin jälleen yhteyteen Jumalan kanssa uuden liiton ehdoilla, rakkaan Lunastajan uhriansion perusteella. Sen tähden on Herra profeetta Joelin kautta (Joel 2:28,29) ilmoittanut meille, että kun hän nyt tänä evankeliumikautena vuodattaa henkensä ainoas-

taan palvelijoihinsa ja palvelijattariinsa, hän vuodattaa kuitenkin sen jälkeen pyhän henkensä myös koko ihmiskuntaan, ”kaiken lihan päälle”.¹ Maailman edistymisen tuhatvuotiskautena tapahtuu sen tähden täydessä sopusoinnussa pyhän hengen kanssa; sitä mukaa kun ihmiset tulevat täyteen sopusointuun tämän pyhän hengen kanssa, he osoittautuvat arvollisiksi siihen iankaikkiseen elämään, iloon ja autuuteen, joka seuraa tuhatvuotiskauden jälkeen. Herramme vahvistaa myös sen, että pyhä henki toimii yhdessä kirkastetun seurakunnan kanssa kaikkien maailman sukukuntien siunaamiseksi. Hän osoittaa meille tuhatvuotiskauden ihanuuden, jolloin totuus tulvii mahtavana elämänveden virtana, kirkkaana kuin kristalli sanoen, ”Henki ja morsian sanovat: Tule! Ja joka kuulee, sanokoon: Tule! Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” – Ilm. 22:17

Pyhän hengen tarkoituksen, sen viran ja työn ovat monet Herran lapset kuitenkin monina vuosisatoina ymmärtäneet surkeasti väärin; vasta ”vanhurskauden auringon” valossa, joka nyt nousee – Ihmisen pojan läsnäolon valossa – tämä asia esiintyy meille kirkkaana ja järkevänä, sellaisena kuin varhainen seurakunta sen ilmeisesti näki, sekä täydellisessä sopusoinnussa Raamatun tätä koskevien eri todistusten kanssa. Kolminaisuusoppi, kuten olemme nähneet, alkoi tulla valtaan toisella vuosisadalla ja neljännellä vuosisadalla saavutti laajan leviämisen, ja on pääsyynä siihen pimeyteen, joka monen kristityn sydämessä pimittää totuuden tässä asiassa, mikä koituu heille tuntuvaksi vahingoksi – hämmentäen ja tehden salaperäiseksi kaikki uskonnolliset vakaumukset.

Raamattu opettaa meille varmasti, että Isä ja Poika ovat täydellisesti sopusoinnussa ja yhtä toistensa kanssa tarkoituksiin ja toimintaan nähden, kuten olemme nähneet eräässä edellisessä luvussa. Yhtä varma on sen todistus myös pyhästä hengestä – ettei se ole mikään eri jumala, vaan se henki, vaikutus eli voima, joka lähtee ainoasta Jumalasta, Isä-tämme ja hänen ainosyntyisestä Pojastaan – ja on niin muodoin täydellisesti yhtä näiden molempien kanssa, jotka myös ovat yhtä, täydellisessä sopusoinnussa keskenään. Mutta mikä ero on kuitenkin tämän Isän, Pojan ja pyhän hengen yhteyden ja sen yhteyden välillä, mitä kolminaisuusopin kannattajat esittävät jokseenkin näillä sanoilla: ”Yhdessä ainoassa Jumalassa on kolme jumaluuspersoonaa, nim. Isä, Poika ja Pyhä Henki; ja nämä kolme ovat yksi Jumala samaa olemusta, yhdenvertaisia voimassa ja kunniassa.” Tämä oppi soveltui hyvin pimeille vuosisadoille, joiden tuloa se auttoi. Aikakausi, jolloin ihailtiin salaisuuksia selvien asioiden asemesta, löysi mitä oivallisimman salaperäisyyden tässä opissa, joka on tosiaankin yhtä raamatunvastainen kuin järjetönkin. Kuinka voisi kolme olla yhtenä persoonana ja olemuksena? Ja jos taas on yksi olento, kuinka silloin voitaisiin puhua yhdenvertaisuudesta? Eikö jokainen älykäs ihminen tiedä, että jos Jumala on yksi persoona, hänessä ei samalla kertaa voi olla kolmea persoonaa? Ja jos on kolme persoonaa, eivätkö nämä voi olla yhtä muussa kuin yhdessä merkityksessä, ei suinkaan persoonaan nähden, vaan ainoastaan mieleen, tahtoon, tarkoitukseen ja yhteistoimintaan nähden? Todellakin, ellei tätä mieletöntä kolminaisuusoppia olisi painettu mieliim-

1 Tämä siunaus mainitaan ennustuksessa päinvastaisessa järjestyksessä mahdollisesti sen tähden, että asia pysyisi peitettynä, kunnes oikea aika tulisi, niin että Jumalan suunnitelman pituus, leveys, korkeus ja syvyys pysyisi jossain määrin kätkeytyneinä määrättyyn aikaan asti, jolloin se tulisi tunnetuksi ja arvossa pidetyksi.

me varhaisimmasta lapsuudesta asti ja jollei harmaapäiset professorit, jotka kuitenkin muissa asioissa ja aineissa ovat ilmeisesti viisaita, kaikella vakavuudella opettaisi sitä, kukaan ei katsoisi sen olevan hetkisenkään vakavan tutkimisen arvoisen. Kuinka suuren Vastustajan onnistui ollenkaan petkuttaa Herran kansaa hämmentämällä ja saattamalla ymmälle heidät ja tekemällä suuren osan Jumalan sanasta vaikutuksettomaksi, on todellinen salaisuus, joka luultavasti ei selviä ennen kuin ”tuntemme täydellisesti, niinkuin meidät itsemmekin nyt täydellisesti tunnetaan” – kirkkaudessa.

Edellisten lukujen huolellinen tutkija on varmaan löytänyt kyllin monta raamatunkohtaa, jotka todistavat, että on ainoastaan yksi kaikkivaltias Jumala – Jehova, ja että hän on korkealle korottanut Esikoisensa ja ainosyntyisen Poikansa omaan luontoonsa ja istuimelleen – maailman kaikkeuden valtaistuimelle – sekä että se, joka sitten seuraa arvojärjestyksessä, on kirkastettu seurakunta, morsian, Karitsan vaimo ja perintötoveri, joita kutsutaan myös hänen ”veljikseen.” Nämä tulevat osallisiksi hänen kunniastaan samalla lailla kuin he nykyisenä aikakautena saavat olla osallisia hänen kärsimyksistään. Tutkijat ovat myös huomanneet, että kaikki raamatunpaikat vahvistavat ylempänä mainitun todistuksen ja ovat sen kanssa sopusoinnussa; ja lisäksi sen, ettei löydy ainoatakaan raamatunpaikkaa, joka suorasti tai epäsuorasti, todenperäisesti tai näennäisesti, sotisi tätä vastaan. Silloin nousee kysymys: Mikä, missä ja mitä on pyhä henki?

Seuratkaamme tätä kysymystä tutkiessamme samaa menettelytapaa kuin tähänkin asti. Käykäämme Jumalan lakiin ja todistuksiin saadaksemme kaiken opetuksen. Älkäämme menkö ihmisen tykö. Meidän ei tule ottaa vaaria hyvien ihmisten epäilyistä ja arveluista, ei niiden, jotka ovat kuolleet, eikä niiden, jotka elävät keskellämme, eikä myöskään omista ennakkoluuloistamme. Muistakaamme Paavalin sanoja, että Herran sana on annettu siinä tarkoituksessa, ”että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.” (2 Tim. 3:16,17) Pankaamme täysi luottamuksemme Herraan ja koettakaamme ymmärtää, mitä hänellä on meille sanottavaa pyhästä hengestä, samalla kun koetamme asettaa jokaisen Raamatun todistuksen keskinäiseen sopusointuun, vakuutettuna siitä, että totuus, ja se ainoastaan, voi kestää sellaisen perinpohjaisen tutkimuksen ja koetuksen. Kun teemme näin huolella ja rukoillen, saavat pyrkimyksemme varmasti palkinnon. Sille, joka kolkuttaa, avataan tiedon ovi, ja sille joka etsii, ilmoitetaan totuus pyhästä hengestä. – Jes. 8:20; Matt. 7:7,8

Pyhää henkeä kutsutaan Raamatussa eri tavoilla, ja voidaksemme perin pohjin ymmärtää aineemme, meidän täytyy tutkia näiden eri merkitystä yhdessä sekä sallia niiden heittää valoa toistensa ylitse. Huomatkaamme pyhän hengen eri nimitykset: ”Jumalan henki”, ”Kristuksen henki”, ”pyhyden henki”, ”totuuden henki”, ”terveen harkinnan henki”, ”vapauden henki”, ”Isän henki”, ”lupauksen henki”, ”nöyryyden henki”, ”viisauden henki”, ”kirkkauden henki”; ”tiedon henki”, ”armon henki”, ”lapseuden henki”, ”profetoimisen henki” jne.

Näitä eri nimityksiä käytetään monta kertaa ja vaihtelevasti, ja ne antavat meille täyden ja oikean varmuuden siitä, että ne kaikki tarkoittavat yhtä ja samaa pyhää henkeä; ja usein on niihin lisätty tai yhdistetty sana ”pyhä”, kuten esim. ”Jumalan pyhä henki”, ”lupauksen pyhä henki” jne. Meidän täytyy nyt koettaa päästä aiheestamme sellaiseen

käsitykseen, joka ei hylkää yhtään näistä nimityksistä, vaan saattaa ne kaikki sopusointuun keskenään. On aivan mahdotonta saada näitä eri nimityksiä sopusointuun tavallisen käsityskannan kanssa kolmannesta Jumalasta; mutta jokainen näistä nimityksistä käy selväksi ja ymmärrettäväksi, kun käsitämme niiden tarkoittavan tuon ainoan Jumalan, Isämme, henkeä ja mielenlaatua sekä voimaa, ja myös Herramme Jeesuksen Kristuksen henkeä, mielenlaatua ja voimaa, koska hän on yhtä Isän kanssa. Ja jossakin määrin on tämä henki myös kaikkien niidenkin henki eli mielenlaatu, jotka todella kuuluvat Herralle, olkoot sitten enkeleitä tai ihmisiä — siinä määrin kuin he ovat tulleet yhdeksi eli sopusointuun hänen kanssaan.

Muutamille saattaa olla hyödyksi huomata, että Raamattu usein puhuu toisestakin hengestä, jolle se antaa päinvastaisia nimityksiä: ”pelkuruuden henki”, ”orjuuden henki”, ”maailman henki”, ”eksytyksen henki”, ”tietäjähenki”, ”antikristuksen henki”, ”uneliaisuuden henki.” Kukaan ei voisi tulla siihen käsitykseen, että nämä eri nimitykset, jos niitä tarkastellaan yhdessä, oikeuttaisivat meidät uskomaan, että löytyy kaksi tai useampikin Saatana. Ei, kaikki tietysti myöntävät, ja kylläkin oikein, että kaikki nämä nimitykset tarkoittavat väärää henkeä — henkeä, mielenlaatua tai voimaa, joka pääasiallisesti ilmenee Saatanassa; henkeä, joka tulee ilmeiseksi kaikissa, jotka ovat sopusoinnussa synnin ja Saatanan kanssa. Kukaan ei — aivan oikein — usko näiden nimitysten tarkoittavan persoonallisia henkiä. Enää ei kenenkään pitäisi uskoa, että sana ”henki” tarkoittaisi hyvässä merkityksessä käytettäessä erilaisia henkiolentoja, tai että yhdistettynä eri Jumalia. Kun tarkastamme näitä nimityksiä yhdessä, löydämme niissä esitettyinä ne eri piirteet, mitkä kuuluvat Jumalallemme, Jehovalle — hänen luonteeseensa, hänen mielenlaatuunsa, hänen henkeensä — ja jossakin määrin kaikkien niiden mielenlaatuun eli henkeen, jotka ovat vastaanottaneet hänen henkensä ja sen kautta tulleet osallisiksi hänen mielenlaadustaan ja täyteen sopusointuun Jumalan tahdon kanssa.

Muutamit epäraamatulliset käsitykset ihmisen hengestä ja siitä syystä väärät käsitykset, joita tarkastelemme seuraavassa luvussa, ovat läheisessä yhteydessä nykyään yleisesti vallalla olevan epäraamatullisen ja väärän käsityksen kanssa pyhästä hengestä.

Emme löydä pienintäkään tukea voidaksemme uskoa, että pyhä henki on jokin eri jumala, erotettu persoonansa puolesta Isästä ja Pojasta. Päinvastaista vakuuttaa meille se seikka, että meidän Herrallemme Jeesukselle annettiin Isän henki, niin kuin on kirjoitettu: ”Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia.” (Luuk. 4:18) Siirtyen ennustukseen, josta tämä lause on lainattu, luemme suoraan käännettynä hebrean kielestä näin: ”Herran Jehovan henki on minun päälläni, koska Hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille.” (Jes. 61:1) Ja samasta asiasta jälleen luemme: ”Ja hänen [Kristuksen] päällänsä lepää Herran [Jehovan] henki, viisauden ja ymmärryksen henki, tiedon ja Herran [Jehovan] pelon henki.” (Jes. 11:2) Samalla lailla puhutaan samasta hengestä Kristuksessa ”Kristuksen henkenä”, Kristuksen mielenä — ”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.” — Fil. 2:5

Jotkut väittävät, että Herramme mainitsema viittaus pyhään henkeen (Joh. 14:26) todistaa, että henki on persoona, koska useimmat raamatunkäännökset ilmaisevat tämän lauseen seuraavasti: ”Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimes-

säni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut.” Mutta vilkaisu tämän lauseen kreikankieliseen tekstiin osoittaa, että kääntäjät ottivat vaikutteita omista ennakkoluuloistaan tämän aineen suhteen, sillä ”hän” sanan käytölle ei ole mitään pohjaa. Diaglott (engl.kiel. interlineaarinen käännös) ilmaisee tämän lauseen seuraavasti: ”Mutta puolustaja, pyhä henki, minkä Isä on lähettävä minun nimessäni, on opettava teille kaikki ja muistuttava teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut.”

Sama kritiikki sopii myös saman luvun 17. jakeeseen, jossa meidän tavallisen käännöksemme mukaan lukee: ”totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnente hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.” Tässä ilmaisua ”totuuden henki” selvästi käytetään ”vääryyden hengen” vastakohtana. Tässä lauseessa ei viitata mihinkään henkilöön, vaan totuuden vaikuttavaa voimaan, ja sen vaikutukseen Herran kansaan. Diaglott-käännös sanoo tämän lauseen näin: ”totuuden henkeä, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe sitä eikä tunne sitä; mutta te tunnente sen, sillä se pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.”

Ottakaamme eräs muu esimerkki: ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.” (Joh. 16:13,14) Tässä raamatunpaikassa on kreikankielinen sana ”ekeinos” käännetty sanaksi ”hän.” Yleisimmin on sanaa ”ekeinos” käytetty kreikankielessä muiden kuin persoonien yhteydessä, vastaten suomenkielen sanoja ”se”, ”tämä”, ”tu”, ”nuo.” Tahdomme esittää muutamia esimerkkejä sanan käytöstä suomalaisessa Raamatussa:

”Sodoman on oleva sinä päivänä helpompi kuin *sen* kaupungin.” — Luuk. 10:12

”*Tämä* luuli häntä puutarhuriksi...” — Joh. 20:15

”Mutta *se* tietäkää: jos perheenisäntä...” — Matt. 24:43

”*Siitä* minä en sano, että olisi rukoiltava.” — 1 Joh 5:16

”Ja tapahtui *eräänä* päivänä...” — Luuk. 20:1

”Mutta *se* päivä oli sapatti.” — Joh. 5:9

”...ja poika oli *siitä* hetkestä terve.” — Matt. 17:18

”Ekeinos” voi joskus tarkoittaa myös persoonaa, mutta kreikankielen persoonapronominia ”autos” käytetään yleisemmin persoonien yhteydessä vastaten suomen kielen sanoja ”itse”, ”hän”, ”ne” ja ”se.”

Kreikan kielen rakenne on hyvin toisenlainen kuin suomen, mikä vaikeuttaa tekstin tarkkaa kääntämistä kreikasta suomeksi, kuten olemme tutkistelussamme huomanneet. Esimerkkinä mainittakoon vielä substantiivien suku, joka osoitetaan pronomilla, joka voi olla feminiininen, maskuliininen tai neutri; tämä aiheuttaa tiettyjä lainalaisuuksia lauseen sanojen taivutuksiin jne., mutta joita useimmiten ei voi kääntää suomen kieleen. Nämä rakenteet eivät oikeuta esim. tekemään pyhästä hengestä, joka on Jumalan vaikuttava voima, persoonaa.

”Henki” sanan merkitys

Tätä ainetta tarkasteltaessa herännee lukijassa kysymys: Mikä ajatus tai merkitys oikeastaan sitten on Raamatussa niin usein esiintyvällä sanalla ”pyhä henki”? Mitä Jumalan luonnon eli voiman ominaisuuksia ja kykyjä esitetään ”henki” sanan kautta? Parhaimman vastauksen saamme tähän, kun ensin tutkimme sanan ”henki” varsinaista merkitystä, ja sitten otamme selkoa siitä, millä kaikilla eri tavoilla sitä on Raamatussa käytetty.

1) Sana ”henki” Vanhassa Testamentissa on käännös hebrealaisesta sanasta ”ruah.” Tämän sanan alkumerkitys on tuuli. Uudessa Testamentissa johtuu sana ”henki” kreikkalaisesta sanasta ”pneuma”, jonka alkumerkitys on myös tuuli. Mutta älköön vain kukaan hätäillen tehkö tästä sitä johtopäätöstä, että aikoisimme näyttää toteen, että pyhä henki on pyhä tuuli! Ei, sillä mikään ei voisi olla kauempana aikomuksestamme kuin tämä on. Mutta me tahdomme esittää tämän hämärän asian sellaisella tavalla, että se olisi avuksi sekä oppineille että oppimattomille; sen tähden aloitamme näiden sanojen tunnustetusta alkumerkityksestä saadaksemme selville kuinka ja miksi sitä käytettiin tässä yhteydessä.

Koska tuuli on sekä näkymätön että voimakas, ”ruah” ja ”pneuma” saivat vähitellen paljon laajemman merkityksen, kunnes ne lopuksi tulivat merkitsemään mitä hyvänsä näkymätöntä voimaa ja vaikutusta, oli se sitten hyvä tai paha. Ja kun Jumala harjoittaa voimaansa kanavien ja välikkappaleiden kautta, joita ihmissilmät eivät voi nähdä, on sanaa ”henki” alettu käyttää yhä enemmän kaikkien Herran töiden yhteydessä. Johdonmukaisesti ruvettiin tätä sanaa myös käyttämään sellaisten inhimillisten vaikutusten yhteydessä, jotka ovat näkymättömiä. Niin tuli esim. elämän hengitys, so. se voima, jonka avulla ihminen voi elää, kutsutuksi ”hengeksi” eli ”elämän hengitykseksi”, koska tämä voima on näkymätön. Samalla lailla kutsutaan sitä voimaa, jonka kautta voimme käsittää, ajatella jne. ”mielen hengeksi” eli ”taidon [ymmärryksen] hengeksi.” Myös itse elämä on näkymätön voima, ja sen takia kutsuivat vanhat sitä usein hengeksi. Lukijalle saattaa olla avuksi muutama esimerkki niistä eri tavoista, joilla hebrealaista sanaa ruah ja kreikkalaista sanaa pneuma on käytetty Raamatussa.

Vanhassa Testamentissa on ruah joskus käännetty sanaksi ”myrsky” (engl. Raamattu), muutamia kertoja sanaksi ”elämänhenki”, ”mieli”, ”sydän”, ”haju”, ja erittäin usein sanaksi ”tuuli.” Jokaisessa tapauksessa sana merkitsee näkymätöntä voimaa, näkymätöntä vaikutusta. Esitämme tässä muutamia esimerkkejä, miten sana ruah on käännetty:

”Sinun vihasi *puhalluksesta* kasaantuivat vedet.” — 2 Moos. 15:8

”...kaiken lihan, kaiken, jossa on elämän *henki* [hengitys].” — 1 Moos. 6:17; 7:15

”Hänen, jonka kädessä on... kaikkien ihmisolentojen *henki*.” — Job 12:10

”yhtäläinen *henki* on kaikilla, ihmisellä ei ole mitään etua eläinten edellä.” — Saarn. 3:19

”Näistä tuli Iisakille ja Rebekalle katkera *suru*.” — 1 Moos. 26:35

”Ja Herra tunsu suloisen *tuoksun*.” — 1 Moos. 8:21

”Niillä on nenä, mutta eivät *hajua* tunne.” — Ps. 115:6

”Jumala nosti *tuulen* puhaltamaan...” — 1 Moos. 8:1

”Sinun *tuulesi* puhalsi.” — 2 Moos. 15:10

”Sinä myrsky*tuuli*, joka panet hänen käskynsä toimeen.” — Ps. 148:8

”Niinkuin metsän puut vapisevat *tuulessa*.” — Jes. 7:2

Sana pneuma on Uudessa Testamentissa käännetty paitsi sanaksi ”henki”, myös sanoiksi ”hengellinen” (engl. Raamattu) ja ”tuuli”:

”...valta antaa pedon kuvalle *henki*.” — Ilm. 13:15

”Koska tavoittelette *henki* [hengellisiä; engl. Raamattu] lahjoja.” — 1 Kor. 14:12

”*Tuuli* puhaltaa, missä tahtoo.” — Joh. 3:8

Älkäämme unohtako, että kaikki nämä käännökset ovat toimittaneet sellaiset henkilöt, jotka kannattavat kolminaisuusoppia. Meillä ei ole mitään sanottavaa näitä käännöksiä vastaan — ne ovat aivan oikeita; olemme ottaneet nämä esimerkit vaan todistukseksi siitä, että ”hengeksi” käännetyt sanat ruah ja pneuma eivät merkitse persoonallisuutta, vaan päin vastoin näkymätöntä voimaa, näkymätöntä vaikutusta.

”Jumala on henki”

2) ”Jumala on henki”, so. hän on mahtava mutta näkymätön olento. Samoin kutsutaan enkeleitäkin hengiksi, koska he ovat myös luonnollisessa tilassaan näkymättömiä ihmisille, paitsi silloin kun he tilapäisesti yliluonnollisen voiman kautta tekevät itsensä näkyviksi. Meidän Herraamme Jeesusta ei luettu henkiolennoksi hänen ollessaan ihmisenä, mutta sitten kun hän oli tullut korotetuksi, hänestä sanotaan, että ”Herra on henki.” Hän on nyt mahtava, näkymätön olento. Tämän aikakauden seurakunnalla on lupaus luonnon muutoksesta Herransa kaltaisuuteen, niin kuin on kirjoitettu: ”Me tulemme hänen kaltaisikseen... sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” Sen tähden sanotaan myös seurakunnasta, että se on henkinen, koska se on sopusoinnussa Herran kanssa ja on hengestä siinnyt uuteen luontoon, henkiluontoon, ja on saanut lupauksen, että tämä hengestä siinnyt on myös ylösnousemuksessa syntyvä hengestä. Tässä tapauksessa on, kuten näemme, sanalla henki tarkoitettu persoonallisuuksia — henkiolentoja. — 2 Kor. 3:17; 1 Joh. 3:2; Joh. 3:6

3) Sanaa henki käytetään myös merkitsemään synnyttävää voimaa, hedelmällisyyttä. Niin luemme esim. 1 Moos. 1:2: ”Ja Jumalan henki liikkui vetten päällä.” Tämä tarkoittaa, että Jumalan voima, eli luova tahto, hedelmöitti veden, teki sen hedelmälliseksi. Samanlainen ajatus on myös seuraavassa raamatunkohdassa: ”Ihmiset ovat puhuneet pyhän hengen johtamina.” Toisin sanoen, Jumalan pyhä vaikutus eli voima hedelmöitti heidän ajatuksensa, joka sai heidät esittämään sellaisia ajatuksia, joita Jumala tahtoi ilmaista. (2 Piet. 1:21) Samoin oli myös niiden käsityöläisten laita, jotka Mooses valitsi valmistamaan Ilmestysmajaa. He olivat Jumalan voiman vaikutuksen alaisia, voiman, jonka kautta heidän luonnolliset kykynsä suuresti lisääntyivät tulematta kuitenkaan kosketetuiksi siveellisessä suhteessa, yhtä vähän kuin suuret syvät vedetkään joutuivat siveellisen vaikutuksen alaisiksi. Näin on kirjoitettu:

”Herra [Jehova] on nimeltään kutsunut Besalelin... ja on täyttänyt hänet Jumalan hengellä, taidollisuudella, ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella kätevyydellä sommittelemaan taidokkaita teoksia ja valmistamaan niitä kullasta, hopeasta ja vaskesta, hiomaan ja kiinnittämään kiviä ja veistämään puuta, tekemään kaikkinaisia taidokkaita töitä. Hänelle ja Oholiabille... hän on antanut kyvyn opettaa muita. Nämä hän on täyttänyt taidollisuudella tekemään kaikkinaisia töitä...” — 2 Moos. 35:30-35; 28:3; 31:3,4

Samoin meille kerrotaan, että Jehova Jumala antoi henkensä tulla Mooseksen ja Israelin vanhimpain yli, so. hän lahjoitti heille erityisen kyvyn tuomita Israelin asioita, pitää voimassa järjestystä jne. (4 Moos. 11:17-26) Samalla lailla oli Jumalan henki Israelin kuninkaissa niin kauan kuin he olivat kuuliaisia hänelle. Muistakaamme esim. kuinka Saulin kävi. (1 Sam. 11:6) Se viisauden henki, joka kuului Israelin hallitsemiseen, erkani Saulista ja siirtyi Daavidille (1 Sam. 16:13,14), jonka viisaudesta ja hienotunteisuudesta sittemmin erityisesti puhutaan. Sen jälkeen oli Saulissa Herraa palvelevan viisauden, rohkeuden ja luottamuksen hengen sijasta paha henki, kirjaimellisesti sanoen raskasmielisyyden ja alakuloisuuden henki, luottamuksen puute, kun hän havaitsi, ettei häntä enää tunnustettu Herran edustajaksi valtaistuimella. Ja tämä alakuloisuuden hengen, joka hautoi suuria onnettomuuksia, sanotaan tulleen Herralta — luultavasti siinä merkityksessä, että se johtui Herran menettelystä, kun hän otti pois Saulilta tunnustuksensa ja ylläpitävän voimansa ja ohjauksensa Israelin asioissa.

”Pyhä henki ei ollut vielä annettu”

Vaikka Raamattu puhuu monista Jumalan hengen ilmenemisistä ennen Herramme Jeesuksen ensimmäistä tulemista, ne eivät kuitenkaan olleet samanlaisia sen hengen ilmenemisen ja toiminnan kanssa, joka tapahtui meidän Herrassamme Jeesuksessa hänen kasteestaan alkaen aina hänen ristiinnaulitsemiseensa asti, ja Kristuksen seurakunnassa helluntaista alkaen aina tähän asti — aina tämän evankeliumikauden loppuun, jolloin seurakunta on päättänyt juoksunsa, ja ensimmäinen ylösnousemus on täydellisesti päättynyt. Tämän asian selitykseksi luemme: ”henki ei ollut vielä tullut [paitsi Herrallemme Jeesukselle], koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.” — Joh. 7:39

Jumalan hengen toiminta nyt evankeliumikautena on aivan erilainen kuin edellisinä aikoina; ja tämän erilaisuuden huomaamme parhaiten sellaisista sanoista kuin ”lapseuden henki”, ”pyhyiden henki”, ”totuuden henki” ja muista samankaltaisista nimityksistä. Niin kuin olemme jo nähneet, Jumala ei hyväksynyt ketään ihmistä lapsekseen Aadamin lankeamisesta lähtien Kristuksen ensimmäiseen tulemiseen asti. Korkeimman kenellekään annetun arvon sai Aabraham, jota Jumala kutsui ”ystäväkseen.” Mutta apostoli Johannes selittää, että kun Logos ”tuli lihaksi”, hän esiintyi kansalleen Israelille; ja niin monelle kuin hänet otti vastaan (silloin ja sen jälkeen), antoi hän voiman (oikeuden, tilaisuuden) tulla Jumalan lapsiksi, ja nämä tulivat Jumalan siittäviksi, hengen siittäviksi, tullakseen henkiolentoiksi, niin kuin hän sanoo, ”Mikä hengestä on syntynyt, on henki.” — Joh. 1:12,13; 3:3-8

Sanan tässä merkityksessä on pyhän hengen antaminen luvattu ainoastaan lasten huoneelle; ja tämä lasten huone oli tuntematon aina siihen asti, kunnes Jumalan ”rakas

Poika” ilmestyi lihassa, lunasti maailman ja antoi tilaisuuden kaikille, jotka ottavat hänet vastaan, saada lapsenoikeuden. (Gal. 4:5; Ef. 1:5) Kuten apostolin lauseesta ymmärrämme, tämä lapsenoikeus oli alkuaan luvattu Israelille perintöosuutena. Mutta kun lasten määrätty luku ei tullutkaan täyteen niistä verrattain harvoista, jotka olivat valmiita luonnollisessa Israelissa, Jumala näki hyväksi, sitten kun hän oli ottanut ”jäännöksen” Israelista (todelliset israelilaiset), kääntäen pakanain puoleen ”ottaakseen heistä kansan nimelleen”, jotta tämän kansan jäsenet tulisivat Jumalan lapsiksi ja Kristuksen kanssape-rillisiksi. Ja kaiken tämän profeetat olivat jo ennakoita tunteneet ja ennustaneet. — Room. 9:4,29-33; Apt. 15:14

Mutta missä suhteessa eroaa nyt tämän Jumalan voiman, vaikutuksen eli hengen, ilmeneminen tänä evankeliumikautena edellisinä aikoina tapahtuneesta ilmenemisestä? Pietari vastaa tähän kysymykseen vakuuttaessaan meille, että vanhat arvokkaat puhuivat ja kirjoittivat sellaisia asioita, joita he eivät itse ymmärtäneet, vaikka he olivat kunnioitet-tuja Jumalan aseita ja hänen pyhän henkensä johtamia. Jumala käytti näitä palvelijoitaan aseinaan kirjoittamaan totuuksia, joita ei oltu aiottu ymmärrettäviksi heidän aikanaan, vaan joiden piti ilmetä vasta meille, lasten huoneelle, saman Jumalan pyhän hengen, eli pyhän voiman, vaikuttaessa niihin, jotka ovat siinneet hänen hengestään. Kuluneina aikakausina vaikutti henki melkein yksinomaan koneellisesti; meissä taas se vaikuttaa pääasiallisesti selittäen, valaisten ja osaa ottaen siten, että se apostolien ja opettajien kaut-ta, jotka ”Jumala on asettanut seurakuntaan” ajasta aikaan, tulkitsee Jumalan suunnitel-maa, jotta Jumalan lapset tulisivat kykeneviksi ”kaikkien pyhien kanssa käsittämään mikä [Jumalan viisauden ja hyvyyden] pituus, leveys, syvyys ja korkeus on”, sellaisina kuin nämä ominaisuudet esiintyvät hänen suunnitelmassaan ja sen ilmestymisessä. Apostolin sanoista voimme vetää johtopäätöksen, ettei edes enkelitkään (joita Herra joskus käytti välikappaleinaan puhuakseen profeettain, pyhän henkensä välikappaleiden, kanssa) voineet ymmärtää sitä sanomaa, minkä he saivat toimekseen saattaa profeetoille, sen enempää kuin profeetatkaan, jotka kirjoittivat ilmoitukset meidän hyödyksemme. Huomaa apostolin sanat:

”Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet ne profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta, ovat tutkineet mihin tai millaiseen [kirjaimelliseen tai vertauskuvalliseen] aikaan heissä oleva Kristuksen henki viittasi, edeltäpäin todistaes-saan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista. Ja heille, koska he eivät palvelleet itseään, vaan teitä, ilmoitettiin se, mikä nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä pyhässä hengessä ovat teille evankeliumia julis-taneet, ja siihen enkelitkin halajavat katsahtaa.” — 1 Piet. 1:10-12; 2 Piet. 1:21

Saman hengen, saman Herran ja saman Jumalan lahjoja

”Armolahjat ovat moninaiset, mutta henki on sama; ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama; ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama. Mutta kullekin [seurakunnan jäsenelle] annetaan hengen ilmoitus yhteisek-si hyödyksi. Niinpä saa hengen kautta toinen viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman hengen vaikutuksesta; toinen saa uskon samassa hengessä, toinen taas terveeksitekemisen lahjat

siinä yhdessä hengessä; toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja; toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Mutta kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin tahtoo.” – 1 Kor. 12:4-11

Tässä luetellaan muutamia niistä lahjoista, joita pyhän hengen kautta on annettu seurakunnalle, mutta meidän pitää tehdä tarkka ero pyhän hengen ja niiden lahjojen eli ilmestysten välillä, joita annettiin alkuseurakunnan jäsenille. Yhtä vähän kuin heidän tuli ajatella, että eri henget vaikuttivat seurakunnan eri jäsenissä, koska heidän lahjansa olivat erilaiset, yhtä vähän tuli heidän ajatella ketään muuta Herraa eli Mestaria, jota heidän tuli kiittää näistä lahjoista, vaan ne olivat kaikki laskettavat sen pyhän vaikutuksen ansioksi, joka lähti yhdestä ainoasta Herrasta, ainoan kaikkien Jumalan Jehovan edustajasta, ja selitettävä ”moninaisiksi viroiksi” eli vaikutuksiksi. Eikä ole vain siten, vaan lisäksi Jumalan pyhä henki muutti myöhemmin vaikutustapaansa seurakunnassa, niin että monet näistä ”lahjoista”, jotka olivat hyvin tavallisia alkuseurakunnassa, sittemmin kokonaan lakkasivat, niin kuin Paavali oli ennustanut: ”profetoiminen, se katoaa ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tietoa katoaa.” (1 Kor. 13:8) Kaikki nämä ”lahjat” olivat selvästi välttämättömiä tämän aikakauden alussa seurakunnan alkuaikoina, mutta ne eivät olleet enää tarpeellisia, kun seurakunta oli perustettu ja henkeytettyjen kirjoitusten määräykset olivat tulleet täydellisiksi. Nämä kirjoitukset ovat apostolin lausunnon mukaan täysin riittävät, ”että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin teoihin valmistunut.” – 2 Tim. 3:17

On totta, etteivät nämä lahjat kuitenkaan ole kaikki tyystin hävinneet tai loppuneet; ja vaikka muutamat niistä ovatkin lakanneet, meidän ei tule pitää sitä merkinä siitä, että Herran voima on pienempi tänään kuin kahdeksantoista vuosisataa taaksepäin; eikä se myöskään todista, että Herran lapset meidän aikamme ovat Herralle vähempiarvoisia ja sen takia vähemmän suosittuja. Päinvastoin näemme tässä ainoastaan hengen vaikutuksen moninaisuutta ja vaihtelua, joka saattaa meidät käsittämään, etteivät Jumalan lapset nyt enää tarvitse noita silloisia havainnollisempia opetus- ja todistustapoja voidakseen uskoa, että Herra on ottanut heidän lapsikseen. Näiden ihmeellisellä tavalla saatujen lahjojen sijaan Jumalan henki, voima, näyttää nyt vaikuttavan jokaisessa yksityisessä, Jumalalle vihkiytyneessä lapsessa – osittain suhteellisesti heidän luonnollisiin ominaisuuksiinsa nähden, osittain heidän intonsa mukaan hänen palveluksessaan. Ja siksi huomaamme, että apostoli tämän yhteydessä myöhemmissä kirjeissään kehottaa seurakuntaa pyrkimään kehittämään hengellisiä lahjoja, voimia ja kykyjä, jotta he olisivat kelpollisia palvelemaan Herraa, hänen kansaansa ja hänen totuuttaan.

Näitä henkilökohtaisesti kehitettyjä lahjoja tulee pitää suuremmassa arvossa kuin niitä, jotka on saatu yliluonnollisella tavalla; tämän Paavali itse vahvistaa sanoessaan, ”Minä osoitan teille tien, verrattoman tien” ja ”tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan [kehittämään] hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen lahjaa.” (1 Kor. 12:31; 14:1) Apostoli sanoo, että kielillä puhuminen oli ainoastaan ”tunnusmerkki”, jonka tarkoitus oli kiinnittää uskottomien huomio seurakuntaan ja sen toimintaan. (1 Kor. 14:22) Tämän ”lahjan”, jolle muutamit korinttolaiset antoivat hyvin suuren arvon, hän sanoo

olevan pienimpiä hengellisiä lahjoja, koska se oli vähemmäksi hyödyksi henkiselle seurakunnalle ja oli annettu pääasiallisesti kääntymättömien herättämiseksi. Tämä lahja, samaten kuin muutkin samanlaiset lahjat, hävisikin pian seurakunnasta, sitten kun tämä oli saanut jalansijaa ja tunnustusta maailmassa.

”Hengen hedelmiä” on sitä vastoin enemmän ja enemmän kasvatettava ja kehitettävä, jotta niistä voitaisiin korjata arvokkaana ja täydellisenä satona rakkaus Jumalaan, rakkaus veljiin ja sääliä rakkaus koko ihmiskuntaa kohtaan. Hengen hedelminä apostoli luettelee ”rakkauden, ilon, rauhan, pitkämielisyyden, ystävällisyyden, hyvyuden, uskollisuuden, sävyisyyden ja itsensähillitsemisen.” (Gal. 5:22) Kun tarkastelemme lähemmin sanaa ”hedelmä”, huomaamme siinä kaksijakoisen ajatuksen: hedelmä on ”lahja”, mutta se saadaan asteittaisen kehityksen ja kypsyyden kautta, ja se on työn tulos. Niin on myös hengen hedelmien laita: ”Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä.” Mutta sellaiset lahjat eivät ole yliluonnollisia lahjoja, vaan asteittain, välillisesti saatuja lahjoja, jotka ovat saaneet alkunsa meissä Isämme lupauksen sekä Herramme apostolien ja profeettain kautta antamien sanojen vaikutuksesta. Ja nämä lahjat kehittyvät meissä samassa määrässä kun me alistamme ajatuksemme, sanamme ja tekemme Isämme hengen alaiseksi ja mukaiseksi, Isämme, joka on meidät siittänyt ja joka, jos olemme kuuliaisia, auttaa meitä yhä enemmän ja enemmän kehittämään pyhyiden hedelmiä, eli pyhän hengen eli pyhän mielenlaadun hedelmiä, Jumalan rakkaan Pojan, meidän Herramme ja Lunastajamme kaltaisuutta. Totuuden pyhän hengen vaikutuksen ja johdon alaisina uskollisia valmistetaan sillä tavoin soveliaiksi tulemaan ”hengestä syntyneiksi” (henkiolennoiksi) ensimmäisessä ylösnousemuksessa, niin kuin he vihkiytymisessään sikisivät hengestä. Täydellisiksi tehtyinä henkiolentoina ovat seurakunnan jäsenet silloin Jumalan perillisiä ja Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kanssaperillisiä, ja mitä täydellisimmässä yhteydessä Isän ja Pojan kanssa, täydellistyneinä yhdeksi hänessä, joka Isän edustajana valtakunnassa on kaikkien herrauksien ja valtojen pää. Silloin ovat he myös kokonaan täytetyt Isän ja Pojan hengellä — pyhällä hengellä.

Edellisestä olemme jo nähneet asiaa yleisesti silmäillen, että sama taivaallisen Isän, Jehovan, henki eli voima, joka vaikutti maailman luomisessa ja joka jälkeenpäin toisella tavalla vaikutti hänen palvelijoissaan menneinä aikoina, vaikuttaa nyt evankeliumikaute-na vielä toisella tavalla seurakunnan kehittämiseksi saattamalla se sopusointuun Jumalan kanssa, sekä valmistamalla ja tekemällä se soveliaaksi ”Kristuksen ruumiina” saamaan osan valtakunnassa. Ja sama Jumalan pyhä henki eli vaikutus on jälleen tuhatvuotiskaute-na Kristuksen ja kirkastetun seurakunnan kautta vaikuttava vieläkin eri tavalla saattaakseen maailman sopusointuun kuningasten Kuninkaan ja herrain Herran sekä vanhurskauden periaatteiden kanssa. Tämän työn yhteydessä ei ole mitään, mikä tekisi missään merkityksessä tai määrässä jonkun muun Jumalan olemassaolon välttämättömäksi. Päinvastoin! Se tosiasia, että on yksi ainoa Jumala, joka eri olosuhteissa ja ehdoilla sekä eri tavalla vaikuttaa yhden ainoan aikomuksensa täyttämiseksi, antaa meille sitä varmemman vakuutuksen siitä, että kaikki hänen hyvät aikomuksensa tulevat toteutetuiksi, ja että, kuten hän selittää, ”Niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin.” — Jes. 55:11

Jumalan tahto, vaikutus, voima, henki

Edellisestä huomaamme, että sanat ”Jumalan henki” ja ”pyhä henki” merkitsevät samaa kuin Jumalan tahto, vaikutus eli voima, jota käytetään kaikkialla ja sellaisia tarkoituksia varten, jotka ovat sopuosoinnussa Jumalan tahdon kanssa; ja kun Jumalan tahto on pyhä tahto, siitä seuraa, että pyhän hengen toiminnan ja vaikutuksenkin täytyy olla pyhä. Jumala käyttää tahtoansa eli voimaansa monella tavalla, ja hän käyttää eri keinoja saavuttaakseen moninaiset tuloksensa. Mutta mitä ikänä Herra joko koneellisen tai ajattelevan välityksen kautta antaakin suorittaa, se on yhtä varmasti hänen omaa työtään, kuin jos hän toimittaisi sen itse ilman välikäsiä, sillä kaikki välikäppäleet ovat hänen luomiaan. Juuri kuten ihmisten keskuudessa sopimuksen tehneen rakentajan ei tarvitse itse tehdä jokaista rakennuksen osaa, vaan jokainen työmies on hänen edustajansa hänen valvoessaan työtä; työ kokonaisuutena on valvojan työtä, vaikka hän ei olisi koskaan kohottanut työkalua sen valmistamiseksi. Hän tekee sen omista rakennustarpeistaan edustajiensa ja asiamiestensä kautta.

Kun esim. luemme, että ”Herra [Jehova] Jumala teki maan ja taivaan” (1 Moos. 2:4), meidän ei tule otaksua, että hän henkilökohtaisesti käsitteli alkuaineita. Hän käytti erilaisia välikäppäleitä, ”sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty” – hän antoi käskyjä, ja ne toimitettiin nopeasti ja täsmällisesti. (Ps. 33:7,9) Luominen ei tapahtunut eikä päättynyt yhdessä hetkessä, sillä me luemme, että siihen kului määrätty aika, nimitäin kuusi päivää eli aikakautta. Ja samalla kertaa kun meille varmasti sanotaan, että ”kaikki on Isästä” – hänen voimansa, hänen tahtonsa, eli henkensä, kautta – sitä voimaa käytetään kuitenkin, kuten edellä olemme nähneet, hänen Poikansa Logoksen kautta.

Sen Jumalan hengen mieltäüudistavan voiman toiminta, jonka kautta uskovaiset tänä evankeliumikautena ovat tulleet täyteen sovintoon Jumalan kanssa, on paljon syvällisempi ja sen vuoksi vaikeampi ymmärtää kuin se Jumalan voiman vaikutus, josta puhutaan ensimmäisessä Mooseksen kirjassa (1:2). Se toimii korkeamman kohteen kanssa, jolla on vapaa tahto tunteettoman aineen sijasta.

Raamatun valossa voimme ymmärtää, että pyhällä hengellä tarkoitetaan:

a) Jumalan voimaa, vaikuttakoon se millä tavalla hyvänsä; ja koska sen vaikutus on aina sopuosoinnussa oikeuden ja rakkauden periaatteiden kanssa, se on aina pyhä voima.

b) Tämä voima voi olla elämänvoima, fyysisesti luova voima tai ajatuksen voima, joka synnyttää ja henkeyttää ajatuksia ja sanoja, tai on myös herättävä, eloa antava voima sellaisena kuin se ilmeni Herramme ylösnousemuksessa ja on ilmenevä seurakunnan, hänen ruumiinsa, ylösnousemuksessa.

c) Se on siittävä, totuuden tiedon kautta mieltäüudistava, voima. Tässä suhteessa sitä kutsutaan ”totuuden hengeksi.” Jumalan tiet ovat aina yhtäpitäviä hänen vanhurskautensa ja totuutensa kanssa; sen tähden onkin Jumalan sanaa, joka ilmoittaa Jumalan tiet ja aikomukset, kutsuttu ”totuudeksi” – ”Sinun sanasi on totuus.” Samalla lailla on aivan oikein sanoa kaikista niistä, jotka ovat jumalallisen totuuden ja vanhurskauden vaikutuksen alaisia, että he ovat totuuden hengen vaikutuksen alla; toisin sanoen, he ovat totuuden kautta siitetyt uuteen elämään.

Isä vetää syntisiä Kristuksen tykö valaisemalla heidän ymmärryksensä, vakuuttamalla heitä heidän syntisyydestään ja herättämällä heissä Lunastajan tarpeen. Niiden, jotka vastaanottavat Kristuksen Vapahtajanaan ja Välittäjänään ja jotka hänen kauttaan vihkiytyvät kokonaan Jumalalle, sanotaan olevan Jumalasta siinneitä. He ovat totuuden sanan, Jumalan hengen, kautta siitetyt uuteen elämään. Kun nämä uudesti siitetyt ovat tulleet sopusointuun Jumalan määräysten ja ehtojen kanssa, hän pitää heidän vihkiytymistään täydellisenä. Hän ei lue heille lihan heikkouksia, vaan peittää ne Kristuksen vanhurskauden puvulla, so. hän laskee heidät vanhurskaiksi uskon kautta ja hyväksyy heidät ”uusina luomuksina Kristuksessa Jeesuksessa” — ne, jotka haluavat tulla johdetuiksi hänen henkensä kautta kokonaiseen ja täydelliseen totuuteen ja täydelliseen kuuliaisuuteen ja itsensä uhraamiseen aina kuolemaan saakka. Näistä sanotaan, että he ovat saaneet ”lapseuden hengen”, koska Jumala Kristuksen kautta tekee heidän kanssaan erityisen liiton omistaen heidät lapsikseen. Ja Isä takaa heidän pelastuksensa Päämiehen kautta, että jos he pysyvät totuuden hengessä, hän on pitävä huolen, että kaikki mikä tässä elämässä voi kohdata heitä, koituu heidän parhaakseen siten, että vanhurskauden, totuuden, rauhan ja ilon henki aina enemmän ja enemmän kasvaa ja kehittyy heissä. Ja siinä määrin kuin he edistyvät kuuliaisuudessa totuuden henkeä kohtaan, lisääntyy myös pyhä henki heissä. Sen tähden ovat he saaneetkin seuraavan kaltaisia kehotuksia: ”Täytyykää hengellä”, ”vaeltakaa hengessä”, ”asukoon Kristuksen henki runsaasti teissä, ja se ei salli teidän olla toimettomina eikä hedelmättöminä.” Pyhä henki, joka alkaa vaikutuksensa uskovaisessa samalla hetkellä kun hän kokonaan ja täydellisesti vihkiytyy Herralle, on sama Isän pyhä henki eli vaikutus, joka vaikutti Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa; sen vuoksi sitä kutsutaan myös ”Kristuksen hengeksi”, ja Paavali sanoo meille, että ”jolla ei ole Kristuksen henkeä, se ei ole hänen omansa.” — Room. 8:9

Pyhä henki annettu ”mitalla” ja ”ilman mittaa”

Herramme Jeesus tuli kasteessaan, jolloin hän vihkiytyi, pyhän hengen siittämäksi; samalla lailla tulee myös hänen seurakuntansa eli hänen ruumiinsa jäsenet, kuten olemme nähneet, ”siitetyiksi” ”kasteessaan hänen kuolemaansa”, so. sillä hetkellä, kun he kokonaan ja täydellisesti vihkiytyvät. Kuitenkin meidän täytyy aina muistaa, että tässä on olemassa erotus: Herramme Jeesus, seurakunnan Pää, sai pyhän hengen ilman mittaa, rajattomassa määrin (Joh. 3:34); hänen seuraajansa saavat henkeä sitä vastoin ainoastaan mitalla, rajoitetun määrän; mutta jokainen seurakunnan jäsen saa sitä kuitenkin määrätyn määrän. (1 Kor. 12:7; Room. 12:3) Syy tähän erotukseen on se, että Herramme oli täydellinen ihminen, kun sen sijaan että me, hänen seuraajansa, vaikka meidät uskomme perusteella lasketaan vanhurskaiksi ja täydellisiksi, kuitenkin todellisuudessa olemme hyvin epätäydellisiä. Täydellinen ihminen voi Jumalan kuvana elää mitä täydellisimmässä sopusoinnussa Jumalan ja hänen pyhyiden henkensä kanssa kaikissa suhteissa. Mutta meidän sopusointumme Jumalan ja hänen pyhyiden henkensä kanssa on puutteellinen samassa määrin kuin lankeemus on meidät turmellut. Ja vaikka jokaisen uskovaisen velvollisuus ja oikeus on niin perusteellisesti kuin mahdollista koettaa oppia tuntemaan Herran tahto ja tehdä se, eikä millään tavalla vastustaa sitä, langenneen suvun ainoakaan jäsen ei kuitenkaan kykene ottamaan Herran henkeä vastaan täydessä määrässä, so. tulla

joka suhteessa täydelliseen sopusointuun Jumalan kanssa. Me huomaammekin niiden joukossa, jotka uskovat ja ovat vihkiytyneet ja saaneet lapseuden pyhän hengen, että he ovat saaneet sitä hyvin erilaisella mitalla, mikä yhdeltä puolen riippuu siitä, että Jumalan kuva on himmentynyt yhdessä enemmän kuin toisessa, ja toiselta puolen siitä, että toinen on saavuttanut suuremman armon ja uskon sen jälkeen, kun hän tuli Kristuksen ruumiin jäseneksi. Ja se nopeus, jolla me saavutamme yhä enemmän pyhää henkeä tullen yhä täydellisemmin tuntemaan Jumalan suunnitelman jokaisen piirteen ja yhä täydellisempään sopusointuun sen kanssa, riippuu suuresti omien epätäydellisyyksiemme huomamisesta ja siitä, missä määrin olemme vihkiytyneet Herralle tutkimaan hänen tahtoaan hänen sanastaan ja toteuttamaan sitä elämässä.

Samassa määrin kuin vihkiytyneet uskovaiset liittyvät Herraan ja koettavat vaeltaa hänen poluillaan jättäen syrjään oman tahtonsa ja valintansa, he tulevat hengen johtamiksi ja opettamiksi, ja voivat palvella Jumalaa hengen synnyttämässä uudessa olotilassa. Voidakseen pysyä tämän johdon alaisena ja saadakseen aina nauttia tätä opetusta heidän täytyy omata ”sävyisyyden [nöyryyden] henki” (Gal. 5:22,23; 6:1), jotta Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi heille viisauden ja ilmestyksen hengen hänen tuntemisessaan (tuntemisensa oppimiseksi), ja valaisisi heidän sydämensä silmät, että tietäisivät, mikä on se toivo, johon hän on heidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus on hänen pyhissään. — Ef. 1:17,18

Kaikista näistä eri esityksistä, jotka koskevat pyhän hengen toimintaa sekä muista, jotka tulevat raamatuntutkijain huomioon, emme löydä mitään sellaista, mikä tekisi tarpeelliseksi jonkun toisen Jumalan olemassaolon, vaan päinvastoin. Jokainen uskovaisten, joka tulee oikeaan käsitykseen ainoasta Jumalasta, ymmärtää, että hänen rajattomat voimansa ja keinonsa ovat täysin riittävät, ja että hän, joka sanoi Israelille, ”Kuule, Israel! Herra [Jehova], meidän Jumalamme, Herra on yksi”, ei tarvitse kenenkään toisen apua. Olisi yhtä johdonmukaista niiden puolelta, jotka ajattelevat, että täytyy olla toinenkin Jumala, joka hoitaa kaikkia niitä tehtäviä, jotka kuuluvat Jumalan pyhän hengen toimialaan, väittää löytyvän monta henkijumalaa — yhden lapseuden hengen, yhden sävyisyyden hengen, yhden Kristuksen hengen, yhden Isän hengen, yhden rakkauden hengen, yhden oikeuden hengen, yhden säälin hengen, yhden pyhyiden hengen, yhden totuuden hengen, yhden kärsivällisyyden hengen, yhden kirkkauden hengen, yhden tiedon hengen, yhden armon hengen — yhden erityisen Jumalan jokaista eri ominaisuutta varten. Mutta apostoli selittää, että kaikki nämä eri vaikutukset ovat seurauksia ainoan kaikkivaltiaan Jumalan, Jehovan, ainoasta pyhästä hengestä.

Maailman henki — Antikristuksen henki

Maailman henki on Jumalan hengen vastakohta. Kun nyt koko maailma on lankeemuksen tilassa, Vastustajan sokaisevan ja eksyttävän vaikutuksen alaisena, täytyy niin ollen sen hengen eli mielenlaadun olla alituisesti Jumalan pyhää, totista, vanhurskasta ja rakkaudesta rikasta henkeä eli mielenlaatua vastaan, jonka Jumala sanansa kautta on lahjoittanut lapsilleen, ja vastoin kaikkia niitä pyhiä vaikutuksia, jotka hän eri tavoilla kohdistaa heihin. Samalla lailla kuin Saatanan henki — itsekkyyden, vihan, kateuden ja

riidan henki – vaikuttaa ja suureksi osaksi hallitsee tämän maailman lapsissa, samalla lailla vaikuttaa ja hallitsee myös Jumalan pyhä henki – rakkauden, lempeyden, sävyisyyden, kärsivällisyyden, hyvyyden ja veljellisen ystävällisyyden henki – Jumalan lapsissa. Ja nämä molemmat henget eli mielenlaadut, toiselta puolen rakkauden ja hyvyyden henki sekä toiselta puolen itsekkyyden ja pahuuden henki, ovat alituisessa ristiriidassa toistensa kanssa ja täysin yhteensoveltumattomat.

Sitä henkeä, joka vaikuttaa maailmassa ristiriidassa Jumalan hengen kanssa, Raamattu kutsuu ”antikristuksen hengeksi” – hengeksi eli mielenlaaduksi, joka sotii Kristusta vastaan. Se yrittää ensiksikin olla tuntematta häntä ja väittää, ettei hän koskaan ole ollut maan päällä. Jos se ei tässä onnistu, se koettaa esittää Herramme Jeesuksen ainoastaan tavalliseksi syntiseksi ihmiseksi; jos tämä väitös osoitetaan vääräksi, se väittää vielä, ettei hän millään tavalla saattanut mitään valmiiksi, tai myös että hän oli vain esikuva, mutta ei Lunastaja. Sen tähden Raamattu kehottaa meitä koettelemaan henkiä – niitä oppeja, joita meille esitetään väitteellä, että ne ovat lähtöisin totuuden hengestä. Meidän tulee koetella niitä ei ainoastaan niiden ulkonäön ja vaatimusten mukaan, vaan Jumalan sanan mukaan. ”Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta... Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.” – 1 Joh. 4:1,6

Pyhät ja saastaiset vaikutukset ristiriidassa

Jumalan luonteen täydellisyydet muodostavat mittapuun kaikkien hänen luotujen olentojensa pyhyydelle, vanhurskaudelle ja totuudelle. Kaikki luomukset, jotka eivät ole sopusoinnussa tämän mittapuun kanssa tai jotka vastustavat sitä, ovat saastaisia, valheellisia ja jumalattomia. Nämä vastakkaiset vaikutukset lasketaan usein Saatanasta lähte-neiksi, koska hän on Jumalan päävihollinen ja oli ensimmäinen salavehkeilijä vanhurskautta vastaan, kaiken eksytyksen alkuunpanija, kaiken valheen ja petollisuuden isä. Mutta meidän pitää tehdä ero pahojen henkiolentojen ja pahojen henkisten vaikutusten välillä samalla lailla kuin teemme eron pyhien henkiolentojen ja pyhien henkisten vaikutusten välillä. Niiden sivistyneiden kesken, jotka kieltävät Raamatun tai muuten kritisoi-vat sitä, vallitsee kehitysopin suunta, joka kokonaan kieltää Saatanan persoonallisen olemassaolon samoin kuin hänen yhteytensä kuuluvien henkiolentojenkin olemassa-olon. (Ef. 6:12) He väittävät, ettei sellaisia pahoja vaikutuksia ole olemassakaan, vaan että ihminen ainoastaan taistelee omaa tietämättömyyttään ja hyvien ominaisuuksiensa vääriä suuntia vastaan. Toiset, jotka ovat vielä enemmän edistyneet (eksytyksessä), vielä enemmän koulutetut (valheessa) ja vielä enemmän täynnä viisautta (jota väärin siksi kutsutaan), ovat päätyneet siihen lopputulokseen, ettei myöskään löydy persoonallista Jumalaa, vaan ainoastaan hyviä vaikutuksia, jotka heidän väitteidensä mukaan asuvat ihmisessä itsessään ja kehittyvät vähitellen täydellisyyteen.

Mutta me otamme huomioon Jumalan sanan, josta apostoli vakuuttaa, että se voi tehdä meidät viisaiksi pelastukseen, ja josta olemme löytäneet valon ja elämän ja totuu-den pyhän hengen lähteen, jonka kanssa ihmisoppeja ja valoja ei voi verrata. Tämä sana näyttää meille, että Jumala on Pyhä Henki (pyhä henkiolento), ja että hänen pyhä henkensä (pyhä vaikutuksensa ja voimansa) vaikuttaa aina sopusoinnussa hänen

vanhurskautensa kanssa. Vielä se sanoo meille, että kaikkien, jotka ovat tulleet sopusointuun Jumalan kanssa ja sovitetuiksi hänen kanssaan, täytyy myös olla osallisia hänen pyhästä hengestään. Se näyttää meille, että hänen ainosyntyisessä Pojassaan asuu Jumalan henki täydessä, rajattomassa määrässä. Se puhuu pyhistä enkeleistä, joilla ei ole mitään muuta tahtoa kuin Isän pyhä tahto eli henki, ja se puhuu ihmiskunnan keskuudesta valitusta seurakunnasta, jonka jäsenet omistavat jonkin määrän Päänsä hengestä eli mielestä (jota ilman he eivät olisikaan hänen omiansa) ja jotka koettavat tulla yhä enemmän täytetyiksi tällä pyhyiden hengellä ja tulla samalla kertaa vapautetuiksi kaikista saastaisista taipumuksista ja vaikutuksista. Yhtä varmasti tämä sana opettaa meille, että Saatana on henki (olento) ja että hänellä on epäpyhä henki, mieli, taipumus; ja hän harjoittaa epäpyhää henkeä eli vaikutusta eri välikappaleiden kautta. Langenneet enkelit, jotka myös ovat henkiolentoja, lankesivat Jumalasta kadottaessaan sen pyhyiden hengen ja taipumuksen Jumalaa ja hänen vanhurskaita periaatteitaan kohtaan, jolla he alunperin olivat varustetut. Sillä tavoin he tulivat epäpyhäiksi hengiksi, so. he omaavat epäpyhän hengen eli taipumuksen koettaen panna toimeen pahoja aikomuksiaan missä ja milloin vain saavat siihen tilaisuutta. Ja Aadamin kautta langenneet ihmiset ovat tulleet synnin palvelijoiksi. Toinen tekee syntiä vapaasta tahdosta, koska se on hänelle mieluista; toinen taas tekee sitä tahtomattaan, kun hän jonkin verran hapuilemalla etsii Jumalaa. Kaikki he ovat kuitenkin sokaistuja ja Vastustajan pettämisiä sekä eksytyksen hengen vaikutuksen alaisia.

Ihmiskunta – ihmisten mielet, ”sydämet” – on se taistelutanner, jossa valon, rakkauten, oikeuden, totuuden, pyhyiden pyhä henki, Jehovan ja hänen Poikansa, ihmisen Lunastajan, henki, taistelee Saatanan, synnin, pimeyden, valheen, vihan, kateuden, häijyyden jne. pahaa henkeä vastaan. Aadamin lankeemuksen tähden synnin alle myytyinä ovat kaikki hänen jälkeläisensä tulleet synnin orjiksi seurauksena perinnöllisistä heikkouksista ja taipumuksista. (Room. 5:12,21; 6:16-23; 7:14; 8:20,21) Tässä vankeuden tilassa heidät on sokaissut nykyisen pahan maailman jumala (hallitsija), joka aina pyrkii esittämään pahan hyväksi ja pimeyden valkeudeksi. (2 Kor. 4:4; Ef. 6:12; Jes. 5:20) Useimmat ihmiset ovat tällä tavalla tulleet sokaistetuiksi ja vietettyiksi, ja sen takia heidän on helppo tehdä paha, mutta vaikea tehdä hyvää. Ja kun Saatana on asettanut kaikki nykyisen ajan edut pahan puolelle ja tehnyt niiden saavuttamisen muutoin mahdottomaksi, paitsi mukautumalla hänen epäpyhän henkensä, ”maailman hengen”, mukaisesti, hän on päässyt hallitsemaan joukkoja ensiksi tietämättömyyden kautta ja toiseksi ymmärtäväisempiä ylpeyden, itsekkyyden jne. kautta.

Taistelu alkoi vasta Herramme ensimmäisen tulemisen jälkeen; sillä totuuden henki vuodatettiin ensin hänen ylitseen ja sittemmin helluntaina hänen seurakuntansa ylitse.² Maailmassa vallitsi silloin pimeys, kun Herramme Jeesus ”maailman valkeutena” ilmestyi

2 Vanhurskauden lain taistelu oli rajoitettu ainoastaan tuon pienen Israelin kansan keskuuteen, ja ”laki ei tehnyt mitään täydelliseksi”, niin kuin Jumala oli jo edeltäpäin nähnyt – ei ainoakaan langenneen suvun jäsen voinut voittaa, eikä ollut odotettavissakaan, että kukaan pääsisi voitolle tässä taistelussa; vaan Kristus Jeesus osoittautui sen kautta ainoaksi, joka voi täyttää lain ja olla jumalallisen armon välittäjänä. Samalla kertaa se auttoi valmistamaan kansan ”jäännöstä” hengen armotaloutta ja sen taisteluja varten osoittamalla sen Kristuksen luo.

Jumalan hengen, Jumalan totuuden valon, täyttämänä -- ja silloin alkoi taistelu. Helluntaista asti ovat Kristuksen ruumiin todelliset jäsenet, jotka omaavat Päänsä pyhän hengen, olleet todellisen valon ja pyhän hengen edustajina tässä taistelussa, eivätkä suinkaan nimiseurakunnat. Tätä taistelua ei voitu alkaa ennemmin, koska siihen asti ei löytynyt ketään ihmissuvun jäsentä, joka olisi voinut olla pyhän hengen astiana. Kukaan ei ollut kelvoinen Jumalan lähettiläänä ja ristin soturina edustamaan täydellistä vanhurskautta ja totuutta, sillä kaikki olivat syntisiä. Ihmisten syntien sovittamisen täytyi tapahtua ensin, ennen kuin pyhä henki saattoi alkaa toimintansa ihmisessä -- ennen kuin saattoi löytyä mitään, minkä puolesta taisteltaisiin. Kun kaikki ihmiset vanhurskauden vihollisina olivat tuomitut kuolemaan -- vanhurskauden vihollisina iankaikkiseen häviötykseen -- miksi heidän tähtensä piti taistella? Mitä hyötyä olisi ollut heidän kehottamisestaan vanhurskauteen, kun kuitenkin heille ei voitu antaa mitään toivoa heidän vaivannäkönsä palkitsemisesta? Juuri sen tähden tulikin lunastushinta ensin maksetuksi; ja seurauksena siitä, että Isä oli vastaanottanut tämän lunastushinnan, annettiin pyhä henki niille, jotka Kristuksen kautta otettiin lapsina Jumalan perheeseen.

Mutta joku saattaa huomata, että taistelu näyttää olevan aina sen alusta asti olleen käynnissä pyhää henkeä vastaan ja pahuuden hengen puolesta, sillä synnin palvelijain luku on ihmiskunnan luonnollisen lisääntymisen kautta tullut paljon suuremmaksi kuin se oli silloin, kun taistelu alkoi. Ja se yhä lisääntyy paljon nopeammin kuin mitä nimikristikunta ennättää kasvaa, vaikka taistelu on ollut käynnissä jo yhdeksäntoista vuosisataa.

Jo silloin, kun se koski meidän Herraamme, sai pahuuden, häijyyden ja eksytyksen henki pyhästä hengestä niin loistavan voiton, että Jeesus tuli ristiinnaulituksi. Ja samalla lailla on pahuuden henki voittanut kaikki uskolliset Kristuksen ruumiin jäsenet sen kautta, että he ovat aina tulleet esitetyiksi väärässä valossa, panetelluiksi ja pahoin kohdelluiksi eri tavoilla ajan, paikan ja olosuhteiden mukaan. Pahuuden hengen ja sen palvelijain tekemät hyökkäykset pyhyden hengen ja sen uskollisten palvelijain kimppuun tarkoittavat aina samaa -- totuuden hengen vaikutuksen heikentämistä ja tukahduttamista; niiden tarkoitus on saada pyhyys näyttämään epäpyhältä, puhtaus ja epäitsekkäisyys saastaiselta ja itsekkäältä, ja antaa pimeyden käydä valkeudesta. Saastaisuuden palvelijat eivät aina edes itsekään huomaa mitä tekevät. He voivat tulla niin pahuuden hengen -- vihan, häijyyden, kateuden, riidan hengen -- läpihapattamiksi ja sokaisemiksi, "etteivät tiedä mitä tekevät", ja vieläpä usein "luulevat tekevänsä palveluksen Jumalalle." Minkä tähden pyhä henki on näin alakynnessä? Tuleeko näin aina olemaan?

Me vastaamme, että tämä pyhän hengen alakynteen joutuminen on ainoastaan näennäistä, eikä todellista. Todellisuudessa on pyhyden henki ollut voitolla koko taistelun ajan. Sen kaksijakoinen tehtävä tänä evankeliumikautena on tullut täysin toimitetuksi asianmukaisella tavalla.

1) Jumalan lapsissa pyhä henki vaikuttaa sen mukaan kuin he vihkiytyvät ja omistavat intoa Jumalaa ja hänen vanhurskauttaan kohtaan; ja heidän ympärillään vallitsevan maailman pahuuden hengen ylivallan ja voiman kautta pyhä henki koettelee heidän luonnettaan sellaisilla nykyisillä olosuhteilla, joissa kaikkien, jotka tahtovat elää jumalisesti tänä aikakautena, täytyy kärsiä vainoa ja samalla lailla kestää kärsivällisesti kuin heidän

Mestarinsakin, että ihmiset heistä ”valhetellen puhuvat kaikkea pahaa.” Heidän täytyy olla Herralle ja hänen asialleen uskollisia aina loppuun asti, maksoi mitä maksoi, pitämättä maallista elämäänsä kallisarvoisena. — 2 Tim. 3:12; Matt. 5:11; 1 Piet. 2:23; Apt. 20:24

2) Tämän Jumalan kansan pyhyiden hengen valon piti niin valaista maailmaa, että se vetäisi puoleensa kaikkia, joita Vastustajan turmeltunut henki ei vielä ole ennättänyt täydellisesti sokaista. Sen piti valaista synnin pimeyttä nuhtelevasti todistaen kaikkea vääryyttä vastaan, ja siten herättää sokaistutkin omatunnot huomaamaan edesvastuunsa Jumalan edessä sekä muistamaan lähestyvää tilinteon päivää. Tällä lailla opetti Herramme seuraajiaan, että he saatuaan pyhän hengen todistaisivat totuudesta kaikille kansoille, ottivatpa nämä sitten sen vastaan tai ei.

Pyhä henki on täydellisesti onnistunut näissä molemmissa tehtävissään. Se on ensiksikin valinnut ”piskuisen lauman” ”voittajia”, jotka vaeltavat vanhurskauden polulla — pelastusruhtinaamme Jeesuksen ja hänen uskollisen laumansa ristin sotilaita, kaikki vihkiytyneinä ”aina kuolemaan saakka” ja joille annetaan palkaksi valtakunta — kun viimeinenkin jäsen on täysin koeteltu ja tehty täydelliseksi vanhurskauden tähden koettujen kärsimysten kautta. Toiseksi on pyhä henki myös täyttänyt tehtävänsä maailmalle todistamisen suhteen. Meidän Herramme sanoi jo edeltäpäin, että seuraus tästä todistamisesta olisi, että maailmalle tulisi todistetuksi synnistä, vanhurskaudesta ja tulevasta vanhurskaan tuomion päivästä, jolloin kaikki pahat teot, jotka on tehty tämän elämän aikana, saavat oikeudenmukaisen palkkansa aina sen valonmäärän mukaan, mikä rikkojalla on ollut.

Tämä todistaminen on vaikuttanut sekä lähellä että kaukana, niin että ”sivistynyt” maailma kokonaisuudessaan tänä päivänä tunnustaa nämä kolme asiaa, jotka valituissa asuva pyhyiden henki on sille esittänyt — synnin, vanhurskauden ja tuomion. On kyllä totta, ettei maailmalla ole selvää eikä oikeaa käsitystä enempi vanhurskaudesta kuin synnistäkään; se ei myöskään voi ymmärtää tulevan tuomiopäivän luonnetta ja tarkoitusta, eikä sitä, että tuomiopäivä on tuhatvuotinen päivä. Maailma ei myöskään ymmärrä seurakunnan kutsumista tänä aikakautena, nimittäin välttämään maailman tuomion ja tulemaan sen tuomareiksi sen kautta, että se nyt vapaaehtoisesti uhraa maalliset etunsa vanhurskauden asian tähden — seuraten kalliin Lunastajansa askelissa. Maailmalle ei ole tarpeen tuntea näitä yksityiskohtia — se ei koske sitä. Maailman ihmiset eivät voi käsittää niitä, sillä ne kuuluvat ”Jumalan syvyyksiin”, joita ei voi täysin käsittää kukaan muu paitsi ne, jotka ovat tulleet sydämestään kuuliaisiksi Herran vanhurskaalle kutsulle ja ovat kokonaan vihkiytyneet hänelle. Sellaiset tulevat silloin osallisiksi Isän hengestä, ja ollen Jumalan lapsia heille annetaan tieto Jumalan suunnitelman yksityiskohdista. — 1 Kor. 2:10,11

Tuleeko aina olemaan näin? Me vastaamme, Ei. Niin pian kuin tämä aikakausi on kehittänyt ”pienen lauman”, jonka jäsenet ovat kutsutut Kristuksen kanssaperillisiksi, lakkaavat nykyiset olosuhteet. Jehovan hengen eli voiman seuraava tehtävä on valtakunnan perustaminen; sen perustamisessa toimii pyhä henki valtakunnan periaatteiden mukaan lujittaen tuomion ja oikeuden maan päällä. Se on paneva ”oikeuden oikonuorak-

si ja vanhurskauden vaa'aksi", ja kaikenlainen petollisuus ja vääryys on väistytvä totuuden täyden tiedon tieltä. Sen sijaan, että se vielä todistaisi maailmalle tulevasta tuomiosta, se on silloin todistava, että tämä tuomio on jo alkanut ja että jokainen rikkomus nyt viivyttämättä saa oikeudenmukaisen rangaistuksensa. Sen sijaan että seurakunnan jäseniä varoitettaisiin "lausumasta mitään tuomiota, ennenkuin aika on", se on silloin päinvastoin todistava heille, että he Jumalan välikappaleina ovat erityisesti tehdyt soveliaiksi voidakseen tuomita maailmaa vanhurskaudella. Ne, jotka tässä elämässä ovat eläneet sopusoinnussa Jumalan kanssa vanhurskauden ja totuuden hengen elävöittäminä ja jotka sen tähden saivat kärsiä, kruunataan silloin vanhurskauden kuninkaiksi ja papeiksi, ja he saavat tehtäväkseen hallita maailmaa, siunata sitä ja asettaa se jälleen vanhurskauteen ja täydellisyyteen – sekä hävittää, erottaa elämästä, iankaikkiseen häviöön kaikki sellaiset, jotka täydellä aikomuksella tuomion ihanana päivänä hylkäävät heille tarjotut pelastustilaisuudet, jotka Jumalan rakkaus on varannut heille lunnaiden kautta, jotka Herramme Jeesus antoi kaikkien puolesta. Tällä lailla suuri Jehova, hänen pyhyiden henkensä ja kaikki, jotka alistuvat sen alle, lopulta riemuitsevat, ja synti, Saatana ja pahuuden henki hävitetään ainaaksi, eikä mitään kirousta ole enää oleva. — Jes. 28:17; 1 Kor. 4:5; 6:2; Apt. 3:23; 2 Tess. 1:9; Ilm. 22:3

Henkitaisteluja pyhien sisä- ja ulkopuolella

Olemme tarkastelleet taistelun yleistä luonnetta; katselkaamme nyt myös sen nykyistä kulkua ja sen vaiheita. Samalla kertaa kuin yhdeltä puolen voidaan sanoa, että se on seurakunnan taistelua, se on kuitenkin toiselta puolen yhtä paljon yksilökohtaista taistelua syntiä vastaan. Kun seurakunta lopulta lopettaa taistelun voittajana, siinä on pelkätään yksilöitä, joista jokainen itse puolestaan on voittaja. Ja samaten kuin seurakunnan voitto on Jumalan pyhän hengen, voiman eli vaikutuksen voitto pahuuden, vääryyden hengestä, samaten on yksityisen pyhänkin voiton laita.

Kristittyjen (nimikristittyjen) suuri enemmistö tuntee ja tietää hyvin vähän todellista henkitaisteluista ja niiden tuloksista, koska useimmat eivät ole koskaan asianmukaisesti vihkiytyneet eivätkä sen tähden myöskään ole koskaan saaneet totuuden pyhää henkeä. Joku on vihkiytynyt eli antautunut yhteen lahkoon ja sen tähden saanut lahkolaisuuden hengen –hengen, joka rakastaa, on uskollinen, palvelevainen ja uhrautuvainen omaa lahkoansa kohtaan. Joku toinen on asettanut itselleen määrättyjä siveellisiä periaatteita ja vihkiytynyt pysyäkseen aina niissä. Sellainen ihminen täyttyy moraalihengellä, itsetyytyväisyyden ja omavanhurskauden hengellä. Toiset taas ovat valinneet itselleen jonkin hyveen, jota he palvelevat ja jonka hengen – esim. kärsivällisyyden – he omaavat. He ovat silloin täysin tyytyväisiä, kun ovat saaneet hyvän määrän kärsivällisyyttä ja sen henkeä. Löytyy myös joukko sellaisia, jotka vihkivät itsensä "tekemään työtä" Jeesuksen puolesta ja jotka näyttävät olevan tyytyväisiä ainoastaan silloin, kun saavat olla toiminnan pyörteessä. He eivät paljonkaan välitä siitä, mitä laatua työ on, kunhan se ei ole selvästi Saatanan työtä ja kunhan sitä on paljon ja voivat olla huomatussa asemassa. He eivät välitä työnsä tuloksista, vaan ainoastaan siitä, että saavat toimia – "huitoa ilmaan" – toivoen lopuksi huomaavansa, etteivät ole saaneet aikaan suurempaa vahinkoa. Ajan ottaminen Jumalan sanan tutkimiseen tullakseen vakuutetuksi siitä, minkälaista työtä Hän

haluaa ja minkäläistä työtä Hän haluaa saada tehdyksi, näyttäisi heistä rikokselta heidän vihkiytymislupaustaan vastaan — sillä he ovat vihkiytyneet ainoastaan tehdäkseen työtä, ja sen tähden tuntevat itsensä onnellisiksi ainoastaan silloin, kun voivat jatkaa kuumeen-omaista toimintaansa. Toiset taas, jotka ovat hieman ymmärtäväisempiä, mutta eivät kuitenkaan todellisesti viisaita, vihkiytyvät palvelemaan Jumalaa ja kanssaihmissä jollakin erikoisella tavalla, jossa he luulevat eniten olevansa tarpeen. Jos he vihkiytyvät raitiustyöhön, he tulevat osallisiksi tämän työn hengestä ja niistä siunauksista, jotka seuraavat tätä työtä. Tai jos he vihkiytyvät yhteiskunnalliseen parannustyöhön, he saavat yhteiskunnan parantamisen hengen ja sen siunaukset.

Kaikilla näillä vihkiytymisillä ja niistä johtuvilla luonteilla eli taipumuksilla on sekä hyvät että huonot vaikutuksensa. Jokainen niistä on kuitenkin parempi kuin vihkiytyminen pahuudelle ja sen hengelle, ja paljon parempi kuin vihkiytyminen omalle minälleen ja sitä seuraavalle itsekkyyden hengelle, niin, vieläpä paljon parempi kuin elämä ilman mitään päämäärää, ilman mitään vihkiytymistä. Mutta kaikista näistä ei mikään voi vetää vertoja sille vihkiytymiselle, jota Raamattu opettaa ja jonka meidän Herramme Jeesus Kristus, maailman Lunastaja, ruumiinsa, seurakunnan, esikuva, valaisi esimerkillään. Ainoastaan tämän todellisen vihkiytymisen kautta voi sydän saada totuuden pyhän hengen, jota maailma ei voi saada.

Tämä todellinen ja oikea vihkiytyminen eroaa kaikista muista. Sillä on vain yksi ainoa alttari, jonka edessä se kumartuu; se taipuu Jehovan tahdon alle, pannen oman minän ja oman tahdon elävänä uhrina Herran alttarille — mikä on ”järkevä jumalanpalvelus.” Se ei aseta mitään edellytyksiä eikä ehtoja. Niin kuin Ylimmäinen Pappi sanoi, niin sanovat myös ”kuninkaallisen papiston” kaikki jäsenet: ”Minä olen tullut... en omaa tahtoani tekemään, vaan sen tahtoa, joka minut lähetti.” ”Katso, minä tulen — kirjassa on minusta kirjoitettu — tekemään sinun tahtosi, Jumala.” Sellaiset tulevat osallisiksi pyhästä hengestä.

Niitä, jotka ovat vihkineet oman tahtonsa ja hyväksyneet avoimesti Jumalan sanan ja tahdon Kristuksen kautta, kuvataan Raamatussa taivaallis- eli hengellismielisiksi. He muuttuvat niin kokonaan toisenlaisiksi kuin mitä ennen olivat maallisessa tilassaan, että heitä nimitetään ”uusiksi luomuksiksi.” Ja tämä nimi sopisi heille, vaikkei se merkitsisi-kään mitään muuta kuin sitä perinpohjaista sydämen eli mielen muutosta, mikä heissä on tapahtunut. Mutta tällä nimityksellä on kuitenkin syvempikin merkityksensä. Se merkitsee, että ne, jotka totuuden henki nyt valitsee maailmasta ja jotka suuren syntiuhrin kautta avatulla elämän tiellä lähestyvät Jumalaa, tulevat todella uusiksi luomuksiksi — ensin sikiötilassa, saavuttaakseen sitten ylösnousemisessa tämän aikakauden lopussa täydellisyiden tilansa, Jumalan luonnon, edellyttäen, että he uusina luomuksina uskollisesti seuraavat pyhän hengen johdatusta aina loppuun asti.

Tämä uusi luomus — muuttunut mieli, joka on uuden luomuksen sikiö, joka tulee ylösnousemuksessa täydelliseksi olennoksi — on kuitenkin vielä sidottu inhimilliseen ruumiiseen. Tästä apostoli sanoo, ”Mutta tämä aarre [uusi mieli, uusi luomus] on meillä saviastioissa.” (2 Kor. 4:7) Ja vielä hän vakuuttaa meille, että kun meidän maallinen majamme on murrettu (uhrattu ja kuollut Kristuksen kanssa), saamme Jumalalta asun-

non, uuden huoneen, ihanan ruumiin, joka on sopusoinnussa uuden mielen ja sen pyhyiden hengen kanssa sekä on kaikissa suhteissa sovelias niiden asuttavaksi (2 Kor. 5:1) — kuitenkin sillä ehdolla, että vaeltaessamme Päämiehemme jäljissä uskollisesti jatkamme juoksuamme kaidalla tiellä elämämme loppuun saakka ja tulemme niin voittajiksi.

Sana pyhä johtuu sanasta ”koko(nainen)” ja merkitsee täydellisyyttä; sen tähden on pyhä henki kokonainen eli täydellinen henki. Niin ollen meitä ei ihmetytä nähdessämme, että ne, jotka ovat saaneet jommoisenkin määrän pyhää eli täydellistä henkeä, sen kautta kehittyvät kaikissa suhteissa — omistavat paljon paremman kyvyn oikein harkita kaikkia asioita — sillä he ovat saaneet ”terveen järjen hengen” (terveen järjen), miten paljon sokea ja vihamielinen maailmanhenki sanoneekin heistä, ”sinussa on perkele ja sinä olet järjiltäsi”; koska he elävät ja työskentelevät vielä näkymättömien asioiden hyväksi sekä iloitsevat niistä, jotka ovat iankaikkisia ja taivaassa talletettuja. — 2 Tim. 1:7 (engl. Raamattu); Joh. 10:20; 6:27

Yksi pahimmista vihollisista, joka kohtaa niitä, jotka on Jumalan armopäätöksen ja lupauksen kautta siitetty hengen pyhitykseen, on pelon paha henki. Tämä yrittää yhtämittaa saada meitä uskomaan, että on luultavasti olemassa jokin erehdys; että nämä ylenmäärin suuret ja kalliit lupaukset eivät ole Jumalan hengen vaikutuksesta annettuja tai etteivät ne ole meitä varten määrättyjä, tai etteivät ne syystä tai toisesta voi koskaan toteutua meihin nähden. Kaikki Jumalan lapset ovat enemmän tai vähemmän tämän epäilyksen ja pelon väärän hengen ahdistamia; sen tähden täytyy meidän kaikkien uljaasti taistella sitä vastaan ja karkottaa se pois itsestämme, ettei se voittaisi meitä, niin että pyhän hengen hedelmät meissä kuolevat ja Jumalan henki lopulta luovu meistä — kokonaan sammu.

Tämä ”pelkuruuden henki” ei kuitenkaan ole mikään henkinen jumala eikä henkinen perkele, joka on päässyt sydämeemme; se on yksinkertaisesti henkinen vaikutus, josta ei kukaan nöyrymielinen langennut ihmisolento ole vapaa. Se syntyy siitä tietoisuudesta, että on epätäydellinen ja arvoton pääsemään Jumalan suosioon. Ainoa tehokas keino tätä pelon henkeä vastaan on se, että totuuden pyhä henki saa runsain määrin täyttää meidät ja että otamme uskolla vastaan sen opetukset, ja uskossa horjumatta pidämme niistä kiinni. Pyhä henki sanoo meille, että meillä todella on ollut melkoisesti syytä pelätä, mutta että tätä syytä ei enää ole olemassa sen jälkeen, kun olemme tulleet uusiksi luomuksiksi Kristuksessa. Se johtaa meidän ajatuksemme pois aikomuksesta tapahtuneista virheistämme Herramme Jeesuksen suureen sovitustyöhön ja muistuttaa meille apostolin hengenelähdyttämiä sanoja,

”Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi [kuolemaan] meidän kaikkien edestä, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin [tarvittavaa] hänen kanssaan? Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut [ja sen kautta maksanut heidän velkansa sekä täyttänyt sen mitä heissä puuttuu], onpa vielä herätetty ylös, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.” — Room. 8:31-34

Jos uusi luomus tällä lailla antaa tilaa ja vaalii ”uskon henkeä”, joka on pyhyiden ja totuuden hengen yksi vaikutusmuoto, on voitto pelon hengestä pian saavutettu. Ja sellaista voittoa seuraa pian riemu ja rauha uskon pyhässä hengessä, rakkaus ja luottamus Jumalaan. Nämä taistelut uusiintuvat kuitenkin pyhiinvaellusmatkallamme kerta toisensa jälkeen, mutta me voimme tehdä ”pelon hengen” hyödylliseksi palvelijaksi, joskaan emme voi hyväksyä sitä uuden luomuksen mestariksi, sydämen ystäväksi ja asukkaaksi. Jos pidämme sitä ikään kuin vahtikoirana sydämemme oven ulkopuolella, se voi tehdä meille arvokkaita palveluksia kiinnittäen meidän huomiomme varkaisiin ja ryöväreihin, jotka aikovat hiipien lähestyä meitä ja ryöstää pyhyiden, ilon, rauhan, rakkauden sekä Isämme ja veljiemme välisen yhteyden aarteemme. Jos me karkotettuumme kaikki estävät vaikutukset ja otettuumme vastaan Jumalan hengen sydämeemme olemme tulleet oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa, olkaamme varuillamme, niin kuin apostoli kehottaa, ulkopuoleltamme tulevia hyökkäyksiä vastaan ja peljätäkäämme, ettei mahdollisesti joku meistä, jotka seisomme valmiina astumaan esiin Yljän kanssa tänä varhaisena aamuhetkenä, tule voitetuksi jonkin hitauden, välinpitämättömyyden ja uneliaisuuden hengen kautta, niin ettemme ”tyhmien neitseiden” lailla olisikaan valmis sitä suurta tapausta varten, jota silmällä pitäen kaikki meidän valmistuksemme ovat tehdyt, nimittäin ”Karitsan häitä” varten.

Miten hyödyllinen pelon henki lieneekin meille palvelijana, meidän täytyy kuitenkin aina muistaa, ettei se ole Jumalasta ja ettei sen siksi tule saada asuinsijaa kristityn sydämessä, jonka sen sijaan tulee olla pyhyiden hengen perheen erilaisten jäsenten täyttämä: rakkauden, rauhan, ilon, jne., sillä täydellinen rakkaus karkottaa pelon samoin kuin epäpyhän hengen kaikki muutkin perheenjäsenet: kiukun, pahuuden, vihan, kateuden, pelon, tyytymättömyyden, ylpeyden, maailmallisen kunnianhimon jne. ”Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden [terveen järjen] hengen.” – 2 Tim. 1:7

Väliin hyökkäykset tulevat takaapäin, sen sijaan että ne tulisivat edestäpäin – joko pelon muodossa ystävien ja maailman puolesta tai epäluottamuksen muodossa Jumalaa kohtaan, silloin kun on toisista kysymys, vaikkakin itse kernaasti jättäytyään hänen huostaansa. Myös tämä on hyvin vakava asia, sillä juuri sen kautta voi juuri osa rauhan ja ilon henkeä karkottua, ja harrastuksemme suuntautua harhaan. ”Pelon henki” sanoo: ”On suuri erehdys uskoa, että Kristus on kuollut kaikkien edestä, ja suurta julkeutta odottaa, että kaikki lopullisesti lunastuksen perustuksella voisivat saada siunauksen ja tilaisuuden päästä iankaikkiseen elämään.” Ellei pelon hengen onnistu voittaa meitä, sen häijy kansaveli, ”eksytyksen henki”, saattaa yrittää johtaa meidät päinvastaiseen äärimmäisyyteen koettamalla saada meidät uskomaan, että kaikki ilman erotusta pelastetaan iankaikkiseen elämään huomauttaen, että Jumala ylpeytensä vuoksi ei voisi tehdä tyhjäksi tahallisesti pahoja.

”Eksytyksen henki” olettaa olevansa viisaampi kuin Jumalan sana, ja se tahtoo johtaa inhimillistä järkeä arvostelemaan Jumalaa oman mittapuunsa mukaan sen sijaan, että nämä väärät inhimilliset käsitteet ja periaatteet olisi ojennettava jumalallisen ilmestyksen sanan mukaan. Siten koettaa pelon henki, eksytyksen henki ja orjuuden henki, jotka ovat

Vastustajan hengen eri ilmenemismuotoja, tehdä valheeksi totuuden hengen lausunnot, jotka julistavat, että ”Kristus Jeesus Jumalan armosta maistoi kuolemaa kaikkien edestä”, ja että kaikille ihmisille lopulta tarjotaan siunattu tilaisuus tulla sopusointuun Jumalan kanssa uuden liiton ehdoilla; ja että kaikki saatetaan täyteen totuuden tuntoon tullen sen kautta tuomituiksi, joko hyväksytyiksi arvollisiksi iankaikkiseen elämään tai tuomituksi iankaikkiseen hävitykseen, toiseen kuolemaan. ”Siitä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen.” – 1 Joh. 4:5,6; Apt. 3:23

Jumalan henki, pyhyden henki, on ilon ja rauhan henki kaikissa, jotka ottavat sen vastaan, siinä määrin kuin he saavat sen – siinä määrin kuin he tulevat sopusointuun taivaallisen Isän ja taivaallisen Lunastajan kanssa, joilla on sama henki eli mieli. Herran henki johtaa meitä uskomaan Jumalan lupauksiin; eksytyksen henki taas johtaa päinvas- taiseen suuntaan – epäuskoon Jumalan lupauksien suhteen sekä inhimillisiin mietiske- lyihin, herkkäuskoisuuteen ja taikauskoon, lyhyesti sanoen uskomaan sellaista, jota Jumala ei ole sanonut ja joka näyttää mielettömältä niistä, joilla on ”pyhä henki”, ”terveen järjen henki.” Totuuden henki johtaa tarmokkaaseen toimintaan Jumalan asian puolesta ja pitämään suurena etuna saada jollakin lailla olla Jumalan työtoverina. Eksytyksen henki on sen sijaan ”uneliaisuuden henki”, välinpitämätön taivaallisista asioista mutta huolellinen ja innokas maallisiin asioihin nähden – välinpitämätön todellisesta seura- kunnasta ja sen rakkaudensiteistä, mutta huolellinen ja valvova silloin, kun on kysymys inhimillisistä järjestysmuodoista ja niiden tunnustussiteistä. – Room. 11:8

Henki, joka kateuteen asti halajaa

Kuten jo olemme huomanneet, Jumalan vihkiytyneet lapset – hengestä siinneet uudet luomukset – ovat nyt kaksinaisia (kaksipuolisia) olentoja; uusi, joka ei vielä ole täysin kehittynyt eikä vielä ”syntynyt” ja jolla ei ole sopivaa ruumista, asuu vanhassa liha- ruumiissa, joka luetaan kuolleeksi – uusi tahto on ottanut sen käytettäväkseen ja palve- lukseensa tänä kehittymisensä aikana. (Tämä ei kuitenkaan merkitse, että kristityillä on kaksi luontoa, sillä sellainen käsitys ei sovi yhteen Raamatun tieteen kanssa). Uusi henki, Kristuksen pyhä mielenlaatu eli tahto, on ainoa, jonka Jumala hyväksyy ja ottaa lukuun ja jonka kaikkien ”pyhien veljien, jotka ovat osallisia taivaallisesta kutsumuksesta”, tulisi ainoastaan ottaa lukuun. Siitä huolimatta on uusi, Jumalan sanan kautta siitetty tahto, alituisessa taistelussa vanhaa tahtoa, langenneen lihamme henkeä eli taipumuksia, vastaan. Toisinaan on lihamme uppiniskainen tahto ja taipumus esitetty Raamatussa meidän henkenämme, kuten luemme: ”Vai luuletteko, että Raamattu turhaan puhuu? Kateuteen asti halajaa henki, joka asuu meissä” (’lihassamme ei asu mitään hyvää’). – Jaakob 4:5; kreikk. teksti

Uusi henki, rakkauden pyhästä hengestä siinnyt uusi luomus, ei kadehdi, niin kuin on kirjoitettu: ”Rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile...” (1 Kor. 13:4) Sen tähden jos huomaamme ajatuksissamme, sanoissamme ja teoissamme jossain määrin kateuden, vihan, riitaisuuden tai turhamaisuuden henkeä, se on varma merkki siitä, että meidän entinen paha henkemme on voittamassa meidät uusina luomuksina. Mutta mitä enem- män voimme vapautua kaikista näistä pahoista ominaisuuksista ja tulemme varustetuiksi

niillä ominaisuuksilla, jotka kuuluvat pyhälle hengelle – lempeydellä, hyvyydellä, sävyisyydellä, veljellisellä ystävällisyydellä ja rakkaudella – sitä enemmän kasvamme Kristuksen, Isän kuvan, kaltaisuudessa ja sitä enemmän täytymme pyhällä hengellä; ei persoonallisella hengellä, vaan persoonan, Isämme Jehovan, hengellä, vaikutuksella eli tahdolla – sillä hengellä, joka oli ja on ainosyntyisessä Pojassa.

Apostoli Paavalikin kirjoittaa siitä taistelusta, joka vallitsee yhdeltä puolen meidän lihamme hengen, mielen eli taipumuksen ja toiselta puolen sen uuden hengen, mielen eli taipumuksen välillä, johon olemme siitetyt. Mutta hän käsittelee tätä asiaa hyväksemme lasketun aseman näkökannalta – ikään kuin lihamme ei enää kuuluisi meille, vaan olisi vihollisemme, ja niin kuin meidät nyt jo olisi katsottava ainoastaan uusiksi luomuksiksi ja pyhä henki meidän ainoaksi hengeksi eli taipumukseksi. Hän kirjoittaa: ”Minä sanon: vaeltakaa hengessä, niin ette lihan himoa [halua] täytää. Sillä liha himoitsee [sen halu on] henkeä vastaan, ja henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee [uusina luomuksina] sitä, mitä tahdotte.” Lihan alituinen vastustus ja petollisuus estää meitä tekemästä täydellisiä töitä, mutta siitä huolimatta Jumala ottaa armoonsa uusiksi luomuksiksi ne, joiden sydän, henki ja tarkoitukset ovat pyhiä ja otollisia Isälle tuossa Rakastetussa. – Gal. 5:16,17

Jumalan opettamia hengen kautta

Saatuamme oppia Herran hengestä ja sen vaikutuksesta hänen kansassaan sekä siitä, miten se valaisee heidän ymmärryksensä, karkottaa harhauskot ja selittää sanan antaen elävän totuuden, voimme paremmin ymmärtää ja antaa arvoa apostolin sanoille, ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole [luonnollisen] ihmisen sydämeen nousut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat. Mutta meille Jumala on sen ilmaissut henkensä kautta, sillä henki tutkii kaikki, Jumalan syvyidetkin.” (1 Kor. 2:9,10) Toisin sanoen, sitten kun olemme jättäneet tahtomme Herralle, jotta hän opettaisi meitä ja me vaeltaisimme hänen teillään, olemme tulleet sopusointuun hänen tahtonsa, mielensä eli henkensä kanssa; ja me opimme silloin myös katselemaan kaikkia asioita tältä uudelta näkökannalta – uuden, oikeaan johdetun mielen näkökannalta näkemään asiat uudessa valossa, ja sen tähden tulee kaikki meille uudeksi. Uusi luonto, uusi tahto, ajaa meitä tutkimaan Jumalan hyvyksiä ja Jumalan sanaa, jotta kuuliaisina lapsina tuntisimme ja tekisimme hänen tahtonsa. Jos meillä on Isän mieli eli henki, silloin otamme myös tarkasti vaarin jokaisesta yksityiskohdasta hänen opetuksessaan ja yritämme vaeltaa hänen mielikseen. ”Sillä kuka ihminen tietää, mitä [mikä mielenlaatu, mikä tahto, mitkä suunnitelmat] ihmisessä on, muu kuin ihmisenhenki [mieli eli ymmärrys], joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan henki.” (1 Kor. 2:11) Tämä tahtoo sanoa, että niin kuin ei kukaan ihminen voi tuntea toisen ihmisen mielenlaatua tai aikomuksia, ilman että ne ilmoitetaan hänelle, niin ei myös kukaan voi ymmärtää Jumalan mielenlaatua tai suunnitelmaa, ellei tule sopusointuun Jumalan mielenlaadun kanssa – saamalla pyhän hengen.

Nyt olemme saaneet ”sen hengen [mielen, taipumuksen eli tahdon], joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut... Mutta luonnollinen ihminen ei

ota vastaan sitä, mikä Jumalan hengen on, sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on arvosteltava hengellisesti.” Näitä asioita voivat käsittää ainoastaan ne, jotka ovat osallisia Jumalan hengestä eli mielestä, hänen suunnitelmansa hengestä, totuuden hengestä. Kaikilla sellaisilla täytyy olla mielenlaatu, joka on yhtäpitävä vanhurskauden ja totuuden kanssa niin pitkälle kuin he ymmärtävät näitä periaatteita; ja heidän tulee joka päivä pyrkiä yhä paremmin tuntemaan Jumalan mieltä, Jumalan tahtoa, sekä tulemaan yhä enemmän hänen henkensä ja taipumuksensa täyttämäksi. Ja sellaiset tottelevaiset lapset tulevat yhä enemmän totuuden ja kuuliaisuuden ”hengen täyttämiksi.” Mutta tätä tilaa he eivät saavuta vertaamalla hengellistä luonnolliseen (lihalliseen), kuten luonnollinen ihminen on taipuvainen tekemään, vaan ainoastaan seuraamalla Jumalan antamia neuvoja ja selittäen hengellisiä asioita hengellisellä tavalla. (1 Kor. 2:13) Hengellinen ihminen (joka on saanut pyhän mielen eli pyhän hengen) arvostelee kaikkea (hän kykenee ymmärtämään ja oikein arvostelemaan kaikkia, niin hyvin inhimillisiä kuin hengellisiäkin asioita, Jumalan suunnitelman valossa) mutta häntä itseään ei kukaan arvostele. Ei kukaan luonnollinen ihminen voi ymmärtää ja oikein arvostella niitä syitä, mitkä pakottavat hengellismielisen ”uuden luomuksen” vapaaehtoisesti luopumaan kaikesta, mikä luonnollisessa ihmisessä näyttää arvokkaalta sellaisten toiveiden ja odotusten tähden, jotka luonnollisesta ihmisestä näyttävät epätodellisilta ja järjettömiltä. Tämän takia pitävät maailmallismieliset ja maailman hengen hallitsevat ihmiset kaikkia Herran seuraajia ”houkkina” ja narreina. — 1 Kor. 2:12-16; 4:10

Parakletos, puolustaja

Kreikankielinen sana ”parakletos” on Johanneksen 14:16,26 käännetty sanaksi ”Puolustaja.” Sana merkitsee apua, puolustusta, rohkaisemista, vahvistamista. Niinpä sisälsikin Herran lupaus, että pyhä henki, jonka Isä lähettäisi Jeesuksen nimessä ja Jeesuksen edustajana, olisi lähellä hänen seuraajiaan aina läsnäolevana apuna kaikessa hädässä — pyhänä voimana, jonka kautta hän johtaisi ja ohjaisi kansaansa ja saattaisi sen ”vaeltamaan uskossa eikä näkemisessä.” Ja Herra antaa meidän ymmärtää, että hän todellisuudessa toimittaa itse kaikki ne palvelukset, jotka luetaan hengen aikaansaamiksi sanoen, ”En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tyköne.” (Jae 18) Tällä lailla hän yhdistää pyhän hengen itsensä kanssa. ”Jolla ei ole Kristuksen henkeä, se ei ole hänen omansa” — eikä hänellä ole parakletosta, jumalallista apua.

Tämä Jumalan voima on koko seurakunnan kanssa, mutta kuitenkin jokainen jäsen saa henkilökohtaisesti osansa tästä pyhästä vaikutuksesta — henkilökohtaisen yhteyden kautta hengen kanavien kanssa. Totuus itse on mitä erinomaisin totuuden hengen kanava; mutta kaikki, jotka ovat läheisessä yhteydessä totuuden kanssa ja joilla on sen henki, ovat samassa suhteessa myös itse kanavia, joiden kautta henki saattaa toisille apunsa ja vaikutuksensa.

Jumalan voima eli henki on näkymätön ihmisille, mutta sen vaikutukset ovat havaittavia ja näkyviä. Tätä valaisemaan voidaan käyttää kuparilankaa sähkövirtoineen. Virta itse on näkymätön, mutta niin pian kuin sähkömoottorilla varustettu vaunu ”käsivarrellaan” koskettaa johtoa, ilmenee voima vaunun liikkumisessa. Sama virta voi toisenlaisten

laitteiden kautta valaista vaunua ja vielä toisenlaisten laitteitten avulla lämmittää sitä. Ja kun laitteita vieläkin muutetaan, sähkösanomien lähettäminen ja puhelimen käyttäminen tulee mahdolliseksi. Kaikki nämä ovat oikeiden järjestelyjen kautta sähkövoiman tuottamia siunauksia, mutta sitä voidaan käyttää myös kuolemaa tuottaviin järjestelyihin, kuten esim. sähkötuoliin. Niin on pyhä henki Jumalan voima – se liikuttaa, valaisee, lämmittää ja opettaa kaikkia, joilla on oikeat edellytykset ja jotka oikeiden sen kanavien kautta tulevat yhteyteen sen kanssa; ja se voi tuottaa kuoleman – toisen kuoleman kaikille tahallisille synnintekijöille. Kuinka välttämätöntä onkaan silloin kaikille Jumalan lapsille, että heillä on oikea varustus ja oikeat yhteydet, jotta he täytyisivät pyhällä hengellä ja tulisivat innokkaiksi kaikkiin hyviin töihin.

Ei mikään tässä esityksessä pyhästä hengestä toisena lohduttajana, auttajana eli voimanantajana, merkitse sitä, että sillä tarkoitetaan toista Jumalaa tai toista persoonaa kolmiyhteisessä jumaluudessa. Yhteys osoittaa päinvastoin, että lohdutusta ja voimaa antava pyhä henki ei ole mikään muu kuin Isän henki ja Pojan henki. Jakeissa 18 ja 23 osoitetaan Isä ja Poika niiksi, jotka vahvistavat, johtavat ja lohduttavat seurakuntaa henkensä kautta. Samalla lailla selittää myös Herramme sanoessaan, ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun [aikakauden loppuun; kreikk. tekstin mukaan] asti” – pyhän hengen kautta, ei lihassa.

”Hän... johdattaa teidät kaikkeen totuuteen”

Meidän Herramme ilmoitti meille ”kanavan”, jonka kautta tämä Jumalan voima, ”totuuden henki”, tulisi hänen kansansa osaksi sanoessaan, ”Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henki ja ovat elämä.” Toisin sanoen, 'minun sanani ilmoittavat Jumalan mielen, tahdon, hengen.' Jos siis tahdomme voittaa, on välttämätöntä, että lakkaamatta tutkimme Jumalan sanaa. Meillä on Herran kehotus tutkia Kirjoituksia. Me näemme, että apostoli Paavali kutsuu Berealaisia jaloiksi, koska he ”joka päivä tutkivat Kirjoituksia.” Taas kehoitetaan meitä ”sitä tarkemmin ottamaan vaari siitä, mitä olemme kuulleet.” Ja Paavali sanoo Timoteukselle: ”Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen... että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.” Samoin kehottaa Pietari: ”Sitä lujempi on meille nyt [jumalallisen ilmestyksen] profeetallinen sana, ja te teette hyvin, kun otatte siitä vaarin.” – Joh. 5:39; Apt. 17:11; Hebr. 2:1; 2 Tim. 3:16,17; 2 Piet. 1:19

Lupaus ”hengellä täyttymisestä” ei koske niitä, joilla on Jumalan sana hallussaan, eikä myöskään niitä, jotka ainoastaan lukevat sitä, vaan se koskee yksinomaan niitä, jotka vakavasti tutkivat sitä ja koettavat ymmärtää sitä; ja jotka ymmärtäessään sitä ovat halukkaita, niin, jopa innokkaita, tottelemaan sitä. Jos haluamme tulla Jumalan hengen täyttämiksi, meidän täytyy juoda runsaasti totuuden lähteestä – hänen sanastaan. Ja koska meidän maalliset astiamme ovat epätäydelliset ja vuotavat, voi helposti käydä niin, että ne henkiset asiat, jotka olemme oppineet, tihkuvat pois (Hebr. 2:1); ja jos tämä tapahtuu, meitä alituisesti ympäröivä maailman henki virtaa nopeasti sydämeen. Maailman henki painostaa alituisesti Herran lapsia, mikä on omiansa tunkemaan heistä pois uuden hengen, uuden mielen, pyhyden hengen eli taipumuksen. Sen tähden on parasta Herran

uskollisille, uusille luomuksille Kristuksessa, elää niin lähellä totuuden alkulähdettä, Herraa, ja niin lähellä hänen sanaansa kuin mahdollista, jottei Jumalan henki heissä tukahtuisi, ”sammuisi”, ja etteivät he sen sijaan täytyisi maailman hengellä.

On lienee sopivaa varoittaa muutamia, että vaikka jokin määrä totuuden tietoa, kirjoitusten tuntemista, on perin tärkeä ehto päästäksemme osalliseksi totuuden hengestä, on kuitenkin mahdollista omistaa paljon tietoa Jumalan sanasta omistamatta kuitenkaan mitään sen hengestä. Totuuden hengen vastaanottaminen on samaa kuin tulla sydämes-tään sopusointuun totuuden kanssa, sisäiseen sopusointuun, yhteistoimintaan sanassa ilmoitetun jumalallisen tahdon kanssa. Tämän tilan voi saavuttaa ainoastaan yhdellä tavalla: ensiksi vastaanotamme Herran Jeesuksen Lunastajanamme ja Vanhurskauttaja-namme, ja sitten ehdottomasti vihkiydymme oppiaksemme tuntemaan hänen tahtonsa ja tehdäksemme sen.

Tätä ”totuuden henkeä”, ”pyhää henkeä”, eli Jumalan ja hänen vanhurskautensa kanssa sopusoinnussa olevaa mieltä ei saa sekoittaa ”hengen lahjojen” eikä ”hengen hedelmien” kanssa, vaikka henki aina saa aikaan niissä, joita se hallitsee, nämä jälkimmäiset – ”vanhurskauden rauhanhedelmät”, kuten nöyryyden, kärsivällisyyden, hyvyyden, veljellisen ystävällisyyden, rakkauden. Meidän täytyy ensin omistaa totuuden henki, ennen kuin se voi tuottaa sellaisia hedelmiä jokapäiväisessä elämässämme; ja toisissa vaatii kypsien hedelmien, hyvän kokoisten ja makuisten, kehittyminen enemmän aikaa kuin toisissa; mutta jokaisen tulee muistaa Herran sanat, ”Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää, ja tulette minun opetuslapsikseni.” (Joh. 15:8) Meidän tulee myös muistaa hänen vertauksensa viinipuusta. Siinä hän vertaa kutakin vihkiytyntä opetuslastaan oksiin ja sanoo heistä: ”Jokaisen oksan minussa joka ei kanna hedelmää, hän [Isä] karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. – Joh. 15:2

Kristitty on oksana siitä hetkestä alkaen, kun hän vihkiytyy Jumalalle. Hän tulee silloin osalliseksi juuren mehusta, pääsee osalliseksi pyhästä hengestä. Kuitenkaan ei voida odottaa, että hän kohta kantaa kaikkia hengen hedelmiä, eikä niistä edes yhtäkään täydellisenä. Ensimmäinen todistus hänen yhteydestään seurakunta-viinipuun kanssa on hänen yhteytensä toisten oksien sekä juuren kanssa ja jokin elon merkki. Sen jälkeen – seurataksemme kuvausta oksista – tulevat lonkerot eli kärhet, joiden tukemina oksat kasvavat; sitten tulevat lehdet (tunnustus), sen jälkeen kukat ja viimein hedelmä. Mutta hedelmät ovat alussa hyvin pieniä ja happamia; tarvitaan aikaa, ennen kuin ne voivat tulla suuriksi ja maukkaiksi, otollisiksi suurelle viinimäen hoitajalle. Tällä tavoin kehittyvät Kristuksen ”hengen hedelmät”, joita Jumala odottaa löytävänsä jokaisessa viinipuun ”oksassa”, jokaisessa Kristuksen ruumiin, seurakunnan, jäsenessä. Ellei näitä hengen hedelmiä – nöyryyttä, hyvyyttä, kärsivällisyyttä, veljellistä ystävällisyyttä, uskoa, toivoa, rakkautta – aikanaan ala näkyä, ei oksaa enää katsota oksaksi, vaan se hakataan ”loisena” pois, arvottomana olemaan edelleen osallisena tuosta yhteydestä ja edusta.

Olemme jo nähneet, että ”hengen lahjat”, jotka annettiin tämän evankeliumikauden alussa sitä tarkoitusta varten, että seurakunta juurtuisi, olivat aivan toisenlaisia kuin ”hengen hedelmät.” ”Lahjat” annettiin apostolien käsien päälle panemisen kautta; ilman

heidän välitystään ne annettiin ainoastaan poikkeustapauksissa (Apt. 2:4; 10:45) Noituiden harjoittaja Simon oli, vaikka hän oli kastettu ja saanut lahjan itseänsä varten, kuitenkin kykenemätön jakamaan lahjoja muille, ja hän sai ankaran nuhteen Pietarilta siitä, että hän pyysi saada rahalla ostaa tämän yksinomaan apostoleille kuuluvan kyvyn. (Apt. 8:13-21) Samasta kertomuksesta näemme, että vaikka evankelista Filippus kykenikin tekemään suuria merkkejä ja ihmeitä, hän ei kuitenkaan voinut jakaa hengen lahjoja muille, vaan hänen täytyi antaa apostolien tulla jakamaan niitä hänen kauttaan kääntyneille kristityille. Kaikki tämä on täysin sopusoinnussa sen kanssa, mitä apostoli Paavali selittää, nimittäin että monet näistä lahjoista ”häviäisivät”, ”katoaisivat.” Näin täytyi tapahtua niin pian kuin apostolit ja kaikki ne, jotka heidän kauttansa olivat saaneet näitä ”lahjoja”, kuolivat. Uskon, toivon ja rakkauden lahjat, joiden apostoli selitti jäävän, eivät olleet mitään ihmelahjoja, vaan ne olivat tuloksia, ”hedelmiä”, niin kuin hän toisessa paikassa niitä nimittää. — 1 Kor. 13:8; Joh. 15:16

Hengen lahjoista luettelee Paavali erittäin 1) apostolit, 2) profeetat, 3) opettajat. Apostolien lahjat ovat vielä meillä sen kautta, että meillä Uuden Testamentin kirjoituksissa on heidän oppinsa niin selvästi ja täydellisesti esitettyinä, ettei se kaipaakaan mitään lisäystä. Sen tähden eivät nuo kaksitoista apostolia tarvinneet eikä heillä myöskään ole ollut ketään seuraajaa apostolivirassa, sillä Raamattu puhuu ainoastaan ”Karitsan kahdestatoista apostolista”, jotka ovat ne ”kaksitoista tähteä”, jotka muodostavat seurakunnan kruunun; nämä ovat uuden Jerusalemin, kirkastetun seurakunnan, ”kaksitoista perustusta.” (Joh. 6:70; Ilm. 12:1; 21:14) Meillä on myös edelleen profeettain ja opettajain lahjat Jumalan ja hänen seurakuntansa palvelijoissa, jotka puhuvat eri kieliä. Mutta eri kielillä puhumisen kykyä ei enää anneta silmänräpäyksessä eikä ihmeellisellä tavalla apostolien käsien päälle panemisen kautta, ilman että siihen on luonnollisia lahjoja ja ilman edelläkäypää opetustemista ja kehitystä. Sellaiset ihmeet eivät enää ole välttämättömiä eikä niitä käytetä — eivätkä ne enää esiinny likimainkaan niin suuressa laajuudessa kuin muuoin. Sen sijaan valitsee Herra nyt itselleen sellaisia, jotka luonnollisten lahjojensa ja kehityksensä kautta ovat soveliaita hänen palvelukseensa. Kuitenkin meidän tulee ajatella, että Herran silmissä ihmisen sydämentila merkitsee paljon enemmän kuin kaikki muut hänen ominaisuutensa yhteensä, ja että hän aivan hyvin kykenee käyttämään valittujaan (koska he ovat täytetyt hänen hengellään) erityisinä palvelijoinaan ja lähettiläinään. Herra voi kaitselmuksensa kautta antaa heille avun, millä tavalla hän vain haluaa; niin antoi hän esim. Aaronin puhetorveksi Moosekselle, erityiselle palvelijalleen, jolla oli ”hidas puhe ja kankea kieli.”

Herran kansan ei pidä unohtaa, että vaikka toimintatavat ja menettelyt ovat muuttuneet, sama Herra yhä edelleen johtaa seurakuntansa asioita saman hengen kautta; ja vaikka tämä tapahtuukin ulkonaisesti vähemmän huomattavalla tavalla, se on kuitenkin yhtä todellista ja huolellista kuin ennenkin, kaikissa seurakunnan asioiden yksityiskohdissakin. Ja kaikkien Herran lauman jäsenten, jotka ovat hänen henkensä johtamia ja hänen sanansa opettamia, tulee tarkasti tutkia sellaisia, jotka näyttävät olevan opettajia ja evankelijoita, sanoen sellaisia olevansa. Ei pidä hyväksyä opettajiksi ja evankelijoiksi kaikkia, jotka ilmoittautuvat sellaisiksi, vaan ainoastaan ne, jotka huomataan Herran varustamiksi tarpeellisilla lahjoilla. Ja parhaana koetuskeinänä on heidän uskollisuutensa Jumalan

sanaa kohtaan — etteivät he saarnaa itseään, vaan Jeesusta Kristusta, ristiinnaulittua — Jumalan voimaa ja viisautta jokaiselle, joka uskoo. Jos joku julistaa muuta evankeliumia, meitä on nimenomaan kielletty vastaanottamasta sellaista totuuden opettajana. Meidän on päinvastoin pidettävä häntä eksytyksen palvelijana, joko hän itse sitten on siitä tietoinen tai ei.

Näin neuvoo Jumalan henki eli vaikutus (totuuden pyhä henki eli vaikutus) hänen lapsiaan ja johtaa heitä (joko suoraan tai epäsuorasti) Jumalan tuntemiseen. Tällä tavalla on henki se kanava eli välittäjä, jonka kautta seurakunta nyt saa osakseen sovituksen ja jonka kautta koko maailma saa sen osakseen tulevana aikakautena — jolloin ”henki ja morsian [kirkastettu seurakunta] sanovat: 'Tule!' ... joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän vettä.” — Ilm. 22:17